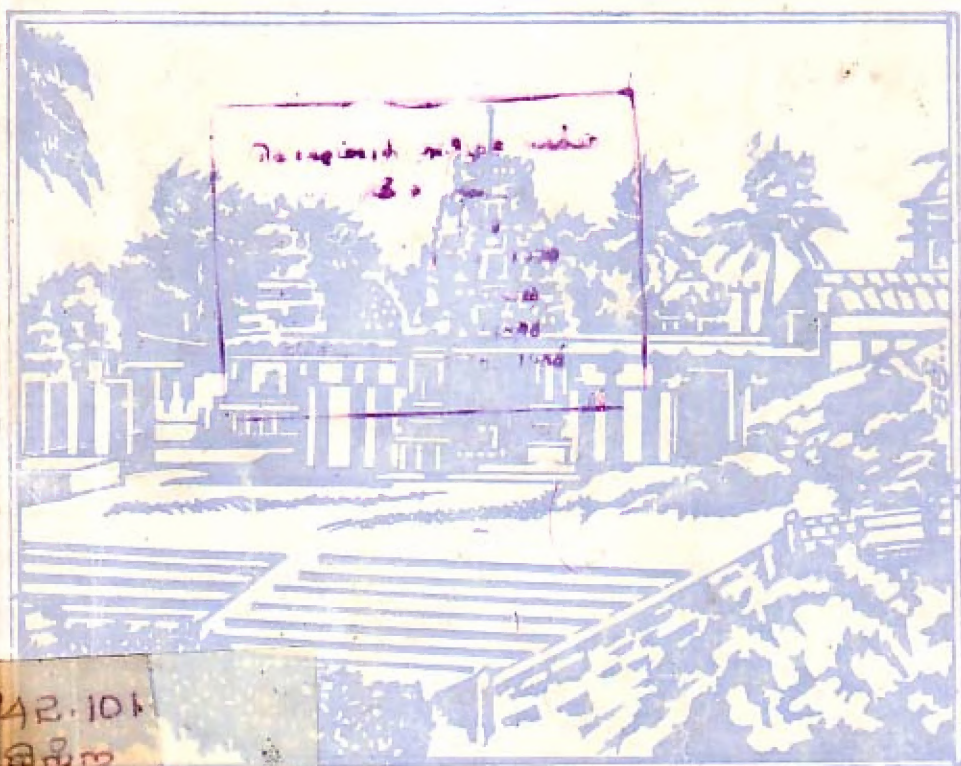

பாழத்தமிழர் வரலாறு

13689

[கீ.பீ.1000 வரை] தொகுதி. I

942.101
சிப்பி
941PB

தலைவர், பாழத்தமிழர் வரலாறு
தலைவர், பாழத்தமிழர் வரலாறு
பாழத்தமிழர் வரலாறு
1994.

ஈழத் தமிழர் வரலாறு

(கி. பி 1000 வரை)

தொகுதி 1

கலாநிதி ~~சி. க். சிற்றம்பலம்,~~
தலைவர், வரலாற்றுத்துறை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு:
இந்துக்கல்லூரி
சாவகச்சேரி.
1994

நூல்:

(கி. பி. 1990)

ஆசிரியர்: கலாநிதி சி. க. சிந்தாமணி.

முகவரி: தலைவர், வரலாற்றுத்துறை
யாழ்- பல்கலைக் கழகம்
யாழ்ப்பாணம்

பதிப்பு: முதலாவது பதிப்பு
11-2-1994

பதிப்புரிமை: ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு: சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி

அச்சுப்பதிப்பு: சிவா பிளின்டேர்ஸ்
கைதடி

அட்டைப்படம்: 'சசி'

விலை ரூபா: 60-00

பதிப்புரை

தன்னிகரில்லாத சமூக சேவகராக மாநிலம் போற்ற வாழ்ந்தவர் எய்து கல்லூரியின் தாபகராகிய ஸ்ரீமான் வி. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் அவர் ஆற்றிய சமூகப் பணிகள் அளவில் தம்மூர்ச் சிறார்கள் இந்து சமயச் சூழலில் கல்வி பெறவேண்டும் என்ற பெருநோக்கில் எமது பாடசாலையை ஸ்தாபித்தவர். தெளிந்த சந்தையுடைய இதயப் பக்தியுடனும் இந்நற்பணியை ஆரம்பித்து வைத்தார் என்பதற்கு இன்று இக்கல்லூரி ஆல் போல்தனைத்து அகிலமெங்கும் புகழ் பரப்பி நிற்பதென்றே சான்றாகும் இப்பெருந்தகையை நினைவுகூருகின்ற இந்நன்னாளிலே கலாநிதி சி. க. சிந்தாமணி அவர்கள் நினைவுப் பேருரைகளை நிகழ்த்தமுன் வந்திருப்பதும் பொருத்தமான தொன்றே ஈழத்தமிழர் வரலாறு - 1000 வரைஎன்ற அவரது நூலின் முற்பகுதியை நினைவுப் பேருரையாக நூல்வடிவில் வெளியீடுவதில் நாம் பெருமகிழ்வடைகின்றோம் அவர் ஈழத்தமிழர் வரலாற்றை ஆய்வுரீதியில் வெளிக்கொணர்வதில் அரும்பாடுபட்டு உழைப்பவர் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்ற நூல் அதற்குச் சான்றாகும். ஈழத்தமிழர் வரலாற்றை மாணவர்களுக்கும் கற்றோர்க்கும் தமிழர் வரலாற்றில் ஈடுபாடுடைய அனைவர்க்கும் பெரு விரும்பமாக இன்று நாம் வெளியீடுவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம் இந்நூலின் ஏனையபகுதிகளும் சிறப்பாக வெளிவந்து யாவர்க்கும் பயனளிக்க வேண்டுமென்பதே எமது பேரவாவாகும். இந்நூலினை குறுகிய காலத்தில் பிரசுரித்துத்தந்த சிவா அச்சகத்தாருக்கு நமது நன்றிகள்.

யா/சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி
சாவகச்சேரி.

க. சந்திரசேகரா
அதிபர்

ஈழத்தமிழராகிய நாம் நமது தனித்துவத்தினைப் பேணிப் பாது காப்பதில் முனைந்து நிற்கும் இக்கால கட்டத்தில் நமது வாலாறு பற்றி எழுதுவது, அறிவது அவசியமாகிறது. ஒருவகையில் இது நமது வரலாற்றுக் கடமையும் கூட. இத்தகைய முயற்சிகள் நமது பழமை பாரம்பரியம்பற்றி அறிந்து அவற்றை இறுகப் பற்றி நிற்க வழிவகுக்கும். அதேநேரத்தில் நாம் நமது தனித்துவத்தினைப் பேணி அவாவுடன் நிற்பதற்கான அடிப்படையை விளங்கிக் கொள்ளவும் துணைபுரியும் எனினும் பல காலமாக இத்தகைய முயற்சிகளின் அவசியத்தை நாம் உணர்ந்து செயற்பட்டாலும் கூட அது இற்றை வரை கைகூடவில்லை. அதற்கான காலமும் கனியவில்லை சாவ கச்சேரி இந்துக்கல்லூரி அதிபரும் நமது மதிப்பிற்குரிய நண்பரு மாகிய திரு க. சந்திரசேகர அவர்கள் தமது கல்லூரியின் நிறுவ னர் நினைவுச் சொற்பொழிவை ஆற்றும்படி நமக்கு விட்ட அழைப்பு ஈழத்தமிழர் வரலாறுபற்றிய சிசு கருக்கட்டுவதற்குக் காங்கேளாக அமைந்துவிட்டது. அதுவும் இத்தகைய முயற்ச்சியைப் புகழ் பூத்த வாரிவனேஸ்வரனின் அருட்கடாட்சத்தில் திளைத்திருக்கும் சாவகச் சேரியில் மேற்கொள்ளுவது நமதுபாக்கியமே. முதலில்வாரிவனேஸ் வரனின் பாதாரவிந்தங்களை வணங்கி, நமது உரையைத் தொட ரலாமென நினைக்கின்றேன்.

இந்நாடு சிங்கள மக்களின் நாடு என்ற ஐதீகத்தில் திளைத்தி ருந்த நமது வரலாற்று ஆய்வில் தமிழர் வரலாறு பற்றிய ஆய்வில் அக்கறை காட்டப்படாது சிங்கள மக்களின் வரலாற்றுக்கே முன்னு ரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. நமது வரலாற்றை விளக்கும் இலக்கி யச் சான்றுகள் போதாவிட்டாலும் கூட அண்மைக்காலத் தொல் லியல் ஆய்வுகள் இது பற்றிச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள உதவு கின்றன. இருந்தும் முழு ஈழத்தையும் உள்ளடக்கிய வரலாறாக நமதுஆய்வு அமைந்துள்ளதால் சிங்கள அரசுகளின் தலைநகர்களை மையமாகக் கொண்டே ஈழத்து வரலாற்றை எழுதும் மரபு வரலாற் றாசிரியர்களாற் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதை அநுசரித்தே எமது இவ்விரிவுரையும் அநுராதபுர அரசுக்காலத் தமிழ் மக்களின் வரலா

றாக அமைந்துவிட்டது எனினும் இக்கால கட்டத்தில் தமிழ்ப்பிராந் தியங்களின் அரசு, பொருளாதார, சமூக, சமய உருவாக்கங்கள் பற்றி இயன்றளவு நம்மால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இதனால் தமிழர் வரலாறு பற்றிய சான்றுகள் பலவாறு தேடப் பட்டு ஆராயப்பட்டு வரும் இக்கால கட்டத்தில் இவ்வரலாற்றைத் தொகுதி தொகுதிகளாகப் பிரித்து இது போன்ற விரிவுரைகளாக நிகழ்த்திப் பின்னர் இவற்றை மீளாய்வு செய்து ஒரு நூலாக வெளி யிடுவதே நமதுநோக்கமாகும். இத்தகைய பணிக்கு உதவியவர்பலர் முதலில் நமது நன்றிகளுக்கு உரித்தாகுபவர் நண்பர் திரு க. சந் திரசேகர அவர்களே. அவரின் அழைப்பே நமது உரை நூல்வடி வம் பெறுவதற்கு உதவியது மேலும் தட்டச்சில் நமது கையேட் டுப் பிரதியைப் பொறித்துத்தந்த நமது வாலாற்றுத்துறை லிசித் செல்வி சுமித்திரா குமாரு தட்டச்சுப்பிரதியுடன் மூலப்பிரதியை ஒப் பிட்டுச் சீர்செய்த நமது துறையைச் சேர்ந்த கட்டுரை ஆசிரியரான செல்வி யசோதா பத்மநாதன், இந்நூலுக்குரிய அட்டைப்படத்தினை வரைந்த நமது மாணவன் 'சசி' புளொக்கைத் தயாரித்து தவிய அழகன் புளொக் தயாரிப்பாளர்கள், இந் நூலினை அச்சுவாகன மேற்றிய சிவா அச்சுத்தார ஆகியோருக்கு நமது உளங்கனிந்த நன்றிகள்.

வரலாற்றுத்துறை,
பாழ் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி.
11-02-94

சி. க. சிற்றம்பலம்

1 வரலாற்றுப் பின்னணி:

சுழத்து வரலாறு பெருமளவுக்குப் பெளத்த சிங்கள மக்களது வரலாறாகவே நிரைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பல அடிப் படைக் காரணங்கள் உள். பெளத்த மதம் சுழத்தின் வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பம் எனக் கொள்ளப்படும் தேவநம்பியதீஸனில் (கி. மு 247 - 110) ஆட்சிக் காலத்தில் இங்கு புத்தத்தப்பட அநுராதபுரத்திலுள்ள பெளத்த விகாரைகளில் இம் மதத்தின் வரலாறு சம்பந்தமான நிகழ்வுகளைக் கோவைப்படுத்தும் மரபும் தோன்றி வளர்ந்தது. இவற்றோடு முக்கிய அரசியல் நிகழ்வுகளும் பிறவும் இணைக்கப்பட்டன. கால கதியில் பெளத்த மதக் கண்ணோட்டத்தில் அமைந்திருந்த இக் கருவூலங்களை மையமாகக் கொண்டு பாளிநூல்களாகிய தீபவம்சம், மகாவம்சம், சூளவம்சம் ஆகியனவும் பிற சிங்கள நூல்களும் எழுச்சி பெற்றன. 1 பெளத்தமத வரலாற்றினைக் கூற வந்த இவை நாளடைவில் இவற்றைத் தழுவின சிங்கள மக்களது வரலாற்றையும் நாட்டினது வரலாற்றையும் தம்மோடு இணைத்துக் கொண்டன. இதனால் பெளத்தம், சிங்களமக்கள், நாடு ஆகிய மூன்றும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்ட வரலாறாகவே சுழத்து வரலாறு வரையப் பட்டது இத்தகைய வரலாறு சிங்கள மக்களின் ஆட்சிபீடங்கள் அமைந்திருந்த தலைநகர்களை மையமாகக் கொண்டே எழுதப் பட்டது.

மேற்கூறிய அனுகுமுறையினால் தமிழ் மக்களின் வரலாறு உரியவாறு இடம் பெறாமை வியப்பன்று. இந்நாட்டிற்கு நாகரிகத்தின் இட்டு வந்தவர்கள் இன்றைப சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர்; தமிழர்கள் இவர்களுக்குப் பின்னர்தான் இங்கு அடி எடுத்து வைத்தவர்கள்; உவ்வாறு வந்த இவர்கள் படைவீரர்களாகவும், படை எடுப்பாளர்களாகவும் விபாபாரிகளாகவும் இந்நாட்டிற்கு வந்து பெளத்த பூமியின் ஆக்கிரமித்துச் சேரித்தவர்கள்; உண்மையான மதமாகிய பெளத்த மதத்தினை அன்றிப் பொய்யான மத நெறியாகிய இந்து மதத்தினைத் தழுவினவர்கள்; ஆனால் இந்நாடு உண்மையான நெறியாகிய பெளத்த மதத்திற்கும்: சிங்கள மக்களுக்குமுரிய 'தம்மதீபம்'; இது சிங்கள - பெளத்த மக்களுக்கேயுரிய பூமி என்றவாறான கருத்துக்களே இந்நூல்களின் கருப்பொருளாகவுள்ளன. துரதிஷ்டவசமாக சுழத்துத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வரலாற்றைக் கோவைப்படுத்தும் மரபு மிகமிக அருகியே காணப்பட்டுள்ளது தற்போது நன்குக் கிடைக்கும் தமிழ் நூல்களுக்கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட

காலத்தவையாகும் 2 இவை கூடத் தற்போதைய வட - கிழக்கு மாகாணங்களை மையமாகக் கொண்டிருந்தாலும் கூட இப்பகுதியின் வரலாற்றினைத் தொடர்ச்சியாகவோ முழுமையாகவோ எடுத்துக் கூறுவனவாக அவை அமையவில்லை. இதனால் நாடளாவப் பரந்திருந்த ஈழத் தமிழ் மக்களின் வரலாறு பற்றி ஆய்வுக்கும் குறிப்பாக கி மு 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலப்பகுதிக்குரிய பாளி, சிங்கள நூல்களிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டியுள்ளது.

ஈழத்து வரலாற்றியல் ஆய்வில் சிங்கள மக்களின் வரலாற்றைக் கூறும் இலக்கிய ஆதாரங்கள் இவ்வாறு முதன்மை பெற இக்கண்ணோட்டத்திற்குள்ளான ஈழத்துத் தொல்லியல் ஆய்வுகளுக்கும் முக்கிய விடப்பட்டன ஈழத்துத் தொல்லியல் ஆய்வு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியை உடையதென்றாகக் காணப்பட்டாலும் இவ்வாய்வில் வரலாற்றுக் காலத் தொல்லியலுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வரலாற்றுக் காலத் தொல்லியற் சான்றுகளில் இந்நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களாகிய சிங்கள - பௌத்தமக்களின் சான்றுகள் விதந்து காணப்படுவதால் இவற்றை எடுத்துரைக்கும் விசாரணைகள், பிறகட்டிடங்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் கல்வெட்டுகள் ஆகியவற்றுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. இத்தகைய தொல்லியற் சான்றுகளையும் பாளி சிங்கள நூல்களையும் மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூல்களில் கூட இக்காலப் பகுதியில் தமிழ் மக்களின் வரலாறு பற்றிக் கூறும் தொல்லியற் சான்றுகளுக்கோ அன்றிச் சிங்கள கலாசார வளர்ச்சியில் தமிழ்க் கலாசாரம் கொண்டுள்ள பங்கு பற்றியோ உரிய முறையில் மதிப்பீடு செய்யப்படவில்லை இவ்வாறு தமிழ் மக்களின் வரலாறு ஈழத்து வரலாற்று நூல்களில் உரிய இடத்தினைப் பெறாமலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்நூற்றாண்டின் முக்கார்பகுதியின் இறுதியில் இருந்து தமிழ் மக்கள் சிங்கள மக்களின் மேலாண்மைக்குச் சவாலாக அமையும்வண்ணம் பேற்கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகளும் ஈழத்தச் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் மேற்கூறியவாறு ஈழத்து வரலாற்றினை அணுக வைத்தது. இத்தகைய அணுகு முறையின் மூலம் தமிழ் மக்களின் பழமை, பங்களிப்பு மழுங்கடிக்கப்பட, இந்நாடு சிங்கள மக்களுக்குரிய பூமி என்ற வாதம் முதன்மை பெற்றது.

எனினும் கடந்த கால நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் அதாவது 1967இல் அநுராதபுரத்திலும், 1970இல் கந்திரோடையிலும்

பெரிபரிப்பிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் ஈழத்தின் நாகரிகத்தின் தோற்றம் பற்றியும், இத்தகைய நாகரிக வளர்ச்சியில் இந்நாட்டுச் சிங்கள - தமிழ்மொழி பேசுவோர் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்புப் பற்றியும் பல அரிய தகவல்களைத் தந்துள்ளன.

இதன் விளைவாக ஈழத்து வரலாற்றினை மூன்று முக்கிய கால கட்டங்களாகப் பிரித்து, இம்மூன்று கால கட்டங்களிலும் வாழ்ந்த மக்கள் பற்றியும், இந்நாட்டு நாகரிக வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்புப் பற்றியும் உரியவாறு மதிப்பீடு செய்ய முடிகின்றது. இம்முப்பிரிவுகளில் முதலில் வருவதுதான் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலமாகும். இக்காலத்தான் எழுத வாசிக்கத் தெரியாது அநாகரிக நிலையில் வாழ்ந்த கற்கால மக்களின் காலமாகும். இன்றைய 'வேடரிச்' மூதாதையினரே இவர்களாவர். இக்காலத்திற்கும் வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலம் இம்முப்பிரிவுகளில் இரண்டாவது இடத்தினைப் பெறும் வரலாற்றுதய காலமாகும். வரலாற்றுக் காலத்தின் பிரதான அம்சங்களான நகர வாழ்க்கை கட்டிட அமைப்புகள், எழுத்தின் உபயோகம், நாணயம், சமூக, பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு ஆகியன அரும்பத் தொடங்கிய காலமாகையால் இது இவ்வாறு பெயரிடப்பெற்றது இக்காலத்தினை இரும்புக்காலம் அல்லது பெருங்கற்காலம் என அழைப்பதும் உண்டு. தென்னிந்தியா, ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களின் நாகரிக கர்த்தாக்கள் இக்காலமக்களே இவர்கள் தான் இன்றைய சிங்கள - தமிழ் மொழி பேசுவோரின் மூதாதையினரான 'திராவிடர்' ஆவர். இவர்கள் வளர்த்தெடுத்த நாகரிகமே வரலாற்றுக்கால நாகரிகமாகும் இக்காலத்தினைச் சிங்கள அரசுகளின் தலைமைப்பீடங்களைக் கொண்டு பல்வேறு காலப்பிரிவுகளாக ஆராயும் மரபுண்டு. இத்தகைய தலைநகர்களின் முதன்மை பெறுவதுதான் அநுராதபுரமாகும். அநுராதபுர அரசின் காலம் கி. பி. 993 இல் அஸ்தமனமாகின்றது.

கடந்த காலநூற்றாண்டுகளாக ஈழத்துத் தொல்லியற்றிறமையால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் அகழ்வுகளால் ஈழத்து நாகரிகம் பற்றியும் இந்நாகரிக வளர்ச்சியில் இன்றைய தமிழ் பேசும் மக்களின் பங்களிப்புப் பற்றியும் இக்காலத்திற்கு முன்னர் இதுவரை பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்களுக்குக் கிட்டாத பல சான்றுகள் வெளிவந்துள்ளன அகழ்வாராய்ச்சித்துறைச் சான்றுகளைப் உறுதி செய்வனவாக ஈழத்தின் மிகப்பழைய கல்வெட்டுகளான பிராமிக் கல்வெட்டுகள் அமைகின்றன. முன்பெல்லாம் இக்கல்

வெட்டுகள் இந்நாட்டின் சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் வட இந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்ததற்கான தடயங்களாகக் கருதப்பட்டன. ஆனால் இக் கல்வெட்டுகள் பற்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட அண்மைக்கால ஆய்வுகள் பெளத்த மதத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட தானங்களை எடுத்தியம்பும் அதே நேரத்தில் திராவிட மக்களின் பெரும்பகுதியினரான சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் பெளத்த கலாசாரத்தின் ஊடுருவரால் பெளத்தர்களாக மாறியதை எடுத்துக் காட்டுவதோடு பெளத்தத்தோடு சமம் வந்த வடஇந்திய கலாசாரத்தின் தாக்கம் தவறுதலாக வட இந்தியாவிலிருந்து சமம் நோக்கி ஏறிப்பட்ட மக்களின் புலம்பெயர்வு எனவும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன ஆகவே சமத்தமிழரின் பழைமை இன்று ஏற்கப்பட்டிருக்கும் இக்காலகட்டத்தில், தமிழரின் வரலாற்றை இங்கு கிடைக்கும் பல்வேறு வகையான சான்றாதாரங்களாகிய பிராமிக் கல்வெட்டுகள் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள், சிங்களக் கல்வெட்டுகள், கட்டிடங்கள், சிற்பங்கள் ஆகியனவற்றைக் கொண்டு நிரைப்படுத்த முடிகின்றது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் கற்காலமாகவே காணப்படுகின்றது. இதன் காலம் கி.மு. 125, 000 - 1000 வரையிலான காலப் பகுதியாகும்.³ இந்தியாவில் இக்காலம் பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டு காணப்படுவதோடு இதன் ஆரம்ப இற்றைக்கு ஐந்து இலட்சம் வருடங்களுக்கு முற்பட்டதாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. சமத்தில் இக்காலத்திற்குரிய பிரிவுகள் எல்லாம் காணப்படாவிட்டாலும் கூட பழைய கற்காலம், இடைக்காலத்திற்குரிய தடயங்கள் உள. பழைய கற்காலத்திற்குரிய தடயங்கள் வடபகுதியில் காணப்பட்டாலும் நாட்டின் தென்மேற்குப் பகுதியில் தான் விதந்து காணப்படுகின்றன. இடைக்காலத்திற்குரிய தடயங்கள் யாழ் குடாநாடு தவிர்த்த சமூக முழுவதும் காணப்படுகின்றன இக்காலக் கருவிகளை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட 'குவாட்ஸ்' இனக்கற்கள் யாழ் குடாநாட்டில் காணப்படாததால் தான் இக்கால ஆயுதங்கள் இங்கு கிடைக்கவில்லை எனக் கூறப்படுகின்றது. எனினும் இக்கால ஆயுதங்களுக்கும் தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள கற்கால ஆயுதங்களுக்குமிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமையைக் கண்ட அறிஞர் இவற்றை ஆக்கிய மக்கள் தமிழகத்தில் இருந்து சமத்தினை அடைந்திருக்கலாமெனக் கருதுகின்றனர். இவர்கள் தான் இன்றைய வேடர்களின் மூதாதையினர் ஆகும். இவர்கள் பேசியமொழி ஒஸ்ரிக்கொழியாகும். இவர்களுக்கு 28,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆரம்பமாகிய இக் கலாசாரம் கி.மு. 1000 வரை சமத்தில் நிலை கொண்டிருந்தது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திற்கும், வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியே வரலாற்று உதய காலமாகும். (கி.மு 1000 - 259 வரை) இக்காலத்திற்கான நம்நாட்டுக்கு நன்குரிக்கதினை அளித்த மக்கள் இங்கு கால் வைத்தனர்,⁵ பாளி, சிங்கள நூல்களில் இச்செய்தி சுட்டுக்கதையாக உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கதைகளில் விஜயனும் அவனது கூட்டத்தினரும் இங்கு கால்வைத்தபோது இங்கு வாழ்ந்த மக்களான நாகர்களும், யக்ஷர்களும் அமரனுஷ்யர்கள் என்றும் இவர்களில் நாகர்களின் இருப்பிடமாக விளங்கிய வடபகுதி 'நாகதீபம்' எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இக்கதைகளில் நாகதீபத்தினை ஆண்ட அரசர்கள் பற்றிய குறிப்பும் உண்டு. இக்கதைகளின் கதாநாயகர்களாக விஜயன், பண்டுக்காபயன் போன்றோர் விளங்குகின்றனர். இவை சுட்டுக் கதைகளே என வரலாற்று அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும் கூட இக்கதைகள் நம்நாட்டின் வரலாற்றை வலியுறுத்தினாலும் ஆகீறோரங்களில் வடஇந்தியாவில் இருந்து வந்த விஜயனும் அவனது சந்ததியினரதும் குடியேற்றத்தையே எடுத்துக் காட்டுவதால் சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் இவர்களே எனவும் கூறுகின்றனர்.⁶

2. நாடும் மக்களும்:

சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்தனர் என்பதற்கு ஆசாரமாக விளங்குவது வட இந்தியாவோடு இவர்களை இணைக்கும் இடப்பெயர்களும், வம்சப்பெயர்களும் ஆகும் பாளிநூல்கள் கூட இவ்விடப் பெயர்களைக் குறிக்கின்றனவே அன்றி இவர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்தார்கள் எனக் கூறவில்லை இவ்விடப்பெயர்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் தான் சிங்கள மக்களின் மூதாதையினரை 'ஆரியர்' என அழைத்து சமத்தின் ஆதிக்குடியேற்றங்களை ஆரியர் குடியேற்றங்கள் எனத் தமது நூல்களில் கூறியுள்ளனர்.⁷ ஆனால் இவ்வாறு வட இந்தியாவுடன் சமத்து ஆதிக்குடியேற்ற வரலாறுகள் பாளி நூலோடு இணைப்பதற்குக் காரணம் விஜயன் கதை, பண்டுக்காபயன் கதை ஆகியனவற்றுக்கான கருப்பொருள் இவர்களுக்குப் பரிச்சயமாக இருந்த ஜாதகக்கதைகளிலிருந்தே பெறப்பட்டமையாகும்.

இச்சிங்கள என்ற நாட்டின் பெயருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கமாகவே விஜயன்கதையும் இக்காலத்தில் முன்னிலை பெற்றது என்றும் இக்கதையை ஜாதகக் கதைகளோடு ஒப்பிட்டு

ஆராய்ந்த புகழ்பூத்த வரலாற்றாசிரியரான மென்டிஸ் கூறியிருப்பது சண்டு நினைவு கூரற்பாலது.⁸ இவர் மேலும் இக் கதையினை ஈழத்தில் ஆதியிலேற்பட்ட சிங்கள மக்களின் குடியேற்றத்திற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாதெனவும் கூறி முடித்துள்ளார். பாளி நூல்கள் விஜயனின் தந்தை சிங்கபாகு சிங்கத்தைக் கொன்றதால் அவனின் சந்ததியினர் சீகள, (சிங்கள) என அழைக்கப்பட்டனர் என கூறுகின்றன.⁹ ஆனால் சீகள என்ற வடிவத்தில் இரு பகுதிகள் உண்டு ஒன்று 'சீ' மற்றது 'கள' ஆகும். (சீ+கள) 'சீ' என்றால் பாளி மொழியில் சிங்கத்தைக் குறிக்கும் 'கள' என்றால் 'கொல்லல்' என்று பொருள்படும். இக் கருத்துக்களை மையமாக வைத்து விஜயனின் சந்ததியினராகிய சிங்களவருக்கும் சீகள, சிங்கள என்ற பெயர் இடப்பட்டது போல் தெரிகின்றது. நாட்டுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயர் இவ்வாறு ஒரு இனத்தவருக்கு வழங்கப்பட்ட பெயராக நாளடைவில் விளக்கம் கொடுக்கப்பட, சிங்கள மக்கள் தனித் தனித் தனித்தவர்கள் என்ற இன உணர்வு ஏற்படத் தொடங்கியது. எவ்வாறு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கமாக யாழ்பாடிக் கதை உருவானதோ அவ்வாறே சீகள என்ற நாட்டின் பெயருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கமாகவே விஜயன் கதை உருவானது எனலாம். இதனால் நம்நாட்டின் பழைய பெயரான ஈழம் என்ற பெயர் திரிபடைந்து 'சிறீ' என்ற அடைமொழியுடன் சேர்ந்து சீகள என்ற பாளி வடிவமாகவும் சீம்கள என்ற வடமொழி வடிவமாகவும் வளர்ச்சியடைந்தது என்பது ஏற்புடைய கருத்தாகிறது.¹⁰

தமிழ்நூல்கள் 'கடற்சோள்கள்' பற்றித் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்களும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் மனம் கொள்ளத்தக்கது. தமிழ் நூல்கள் கடல்சோள்களால் அழிந்ததாகக் கூறும் பிரதேசங்களான ஏழ் தென்சநாடு, ஏழ் மதுரைநாடு, ஏழ்முன்பாலநாடு, ஏழ் பின் பாலநாடு, ஏழ் குன்றநாடு, ஏழ் குணகாரநாடு, ஏழ் குறும் பனைநாடு ஆகியபிரதேசங்களில் ஒருபகுதியாக ஈழமும் இருந்திருக்கலாம் போல் தெரிகின்றது. காரணம் 'ஈழம்' என்ற சொல்லிற்கும் 'ஏழ்' என்ற சொல்லிற்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை உண்டு.¹¹ மேற் கூறிய நூல்கள் அழிக 'ஈழம்' மட்டுமே எஞ்சியது போல் தெரிகின்றது.

இக்கட்டு கதைகளில் கூட வடகிழக்கு மாகாணங்கள் இடம் பெற்றிருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது வடநாட்டு விஜயன் மணந்த பெண் பாண்டி நாட்டு இளவரசி எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது விஜய

னின் மனைவியாகிய இவ் இளவரசி வந்திறங்கிய துறைமுகமாக மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள மாந்தை குறிக்கப்படுகின்றது பாளி நூல்கள் இதனை 'மாதிர்த்த' (மகாதிர்த்த) என அழைக்கின்றன.¹² இதன் பொருள் பெருந்துறை என்பதாகும். அத்துடன் விஜயன்வந்திறங்கிய இடம் தம்பபண்ணி எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னர் இது நாட்டினது பெயராகவும் மாறியுள்ளது எனவும் பாளி நூல்கள் கூறுகின்றன.¹³ இவ்விடம் மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள அருவிபாற்றின் கரையில் அமைந்துள்ளது என இனங்கண்டு கொள்ளப்பட்டுள்ளது.¹⁴ இவ்விடத்தின் பெயராகிய 'தம்பபண்ணி' கூட வடமொழி வடிவமாகிய தாம்ரவாரணி என்ற வடிவமே எனவும் இவற்றின் மூலவடிவம் தமிழ் வடிவமாகிய பாண்டி நாட்டிலுள்ள 'பொருணை' ஆறு எனவும் கொள்ளப்படுகின்றது.¹⁵ 'தன்பொருணை' தான் தம்பபண்ணி என்ற பாளி வடிவமாகி சுற்றில் 'தாம்ரவாரணி' என்ற வடமொழி வடிவத்தினைப் பெற்றது எனவும் கூறப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாண வைபவமரலை ஆசிரியர் விஜயன் வந்திறங்கிய இடமாகக் கதிரைமலையைக் குறிப்பிட்டு இது ஈழத்தின் மத்திய பகுதியிலிருந்தது எனக் கூறியுள்ளார்.¹⁶ ஆனால் வடபகுதியின் அரசமைய பீடமாக விளங்கிய கதிரைமலை (கந்ததோடை) பற்றிக் கேள்விப்பட்ட இவர், இக்கதிரைமலையைத் தாம்வாழ்ந்த காலத்தில் (இ. பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில்) பிரபல்யம் பெற்று விளங்கிய கதிரைமலையுடன் (கதிர்காமத்துடன்) இணைத்து வட பகுதிக்குரிய கதிரைமலையை நாட்டின் மத்திய பகுதியில் அமைந்திருந்த கதிரைமலை எனத் தவறுதலாக இனங்கண்டுள்ளார் போலத் தெரிகின்றது மட்டக்களப்பு தமிழகத்தினை உள்ளடக்கிய உரோகணை என்ற பெயரும் இப்பகுதியிலுள்ள 'தீகவாபி' என்ற பெயரும் விஜயனின் கூட்டாளிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட குடியேற்றங்களாகும்.¹⁷ விஜயன் மட்டுமன்றி விஜயனின் பின் அரசகட்டிலேறிய அவனின் சகோதரன் சுமித்தவின் மகனாகிய பண்டுவாசுதேவ, அவன் மனைவி பட்ட கச்சன ஆகியோர் வந்திறங்கிய துறையாகத் திருகோணமலைத் துறைமுகம் அறிஞரால் இனங்கண்டு கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பாளி நூல்கள் இதனை 'கோகரண' என அழைக்கின்றன.¹⁸

பாண்டிநாட்டு இளவரசியுடன் வந்த 700 தோழியரும் விஜயனின் 700 நண்பர்களை மணந்ததாக மகாவம்சம் கூறும் செய்தியை நோக்கும் போது இவர்களே இந்நாட்டின் நாகரிக கர்த

தாக்கன் எனப் பாளி நூல்கள் கூறுவதை அவதானிக்கும் போதும் ஆகி ஈழத்து நாகரிக வரலாற்றில் தமிழ் மக்கள் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவம் புலனாகின்றது இவ்வாறே விஜயனின் பின் அரசு கட்டிலேறிய மன்னர்கள் பலர் பண்டுவாசுதேவ, பண்டுகாபய போன்ற பெயர்களைச் சூடியிருந்தனர். மகாவம்சத்திற்கு காலத் தால் முந்திய தீபவம்சத்தில் 'பண்டுகாபய' (பகுண்ட) எனவும் இவனின் பிராமண ஆசிரியன் 'பண்டுல' எனவும் விளிக்கப்படுகின்றான். சிங்கள வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இவ் ஐதீகங்கள் வட நாட்டிலிருந்து ஈழம் நோக்கி ஏற்பட்ட புலப் பெயர்வுகளை எடுத்துக் காட்டுவதாகக் கொண்டு பாளி நூல்களில் 'பண்டு' என்ற பெயருடன்காணப்படும் மன்னர்கள் வடநாட்டிலுள்ள 'பண்டு' வம்சம் வழிவந்தவர்களாகையால் இவ்வாறு அழைக்கப் பட்டனர் எனவும் கொள்கின்றனர். பாளி நூல்களில் தமிழகப் பட்டினர் எனவும் 'பண்டு' என அழைக்கப்படுவதை நோக்கும் போதும் பாண்டியர் 'பண்டு' என அழைக்கப்படுவதை நோக்கும் போதும் விஜயனின் மனைவி மட்டுமன்றி விஜயனின் தோழரின் மனைவியர் கூட பாண்டி நாட்டிலிருந்து வந்தனர் என்ற மகாவம்சத்தின் குறிப்பினை நோக்குக போதும் இப் 'பண்டு' என்ற பெயர் தமிழகத்துப் பாண்டியரையே குறித்து நின்றது எனலாம்.¹⁹ இவ்வாறே ஈழத்தின் பழைய பெயராகிய தம்பபண்ணி கூட பாண்டி நாட்டிலிருந்து, தண்பொருணை ஆற்றங்கரையிலிருந்து இங்கு குடியேறிய மக்களால் இடப்பட்ட பெயர் எனக் கொள்ளலாம். பெருந்துறையின் பாளி வடிவமாகிய 'மாதித்த' என்ற பதம் கூட பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருப்பெருந்துறையை நம்மனக்கண் முன்னே நிலை நிறுத்துகின்றது.

இவ்வாறு மேற்கூறிய செய்கிகள் கட்டுக்கதைகளாக இருந்தாலும் கூட கிறிஸ்தாபத்திற்கு முன்னர் ஈழத்தில் தமிழ் மக்களின் நடமாட்டம் ஏற்பட்டதையே இவை உருவகப்படுத்துகின்றன எனக் கொள்ளலாம். மேலும் இக்கதைகள் கூறுவது போல் இம்மக்கள் கூட்டத்தினர் வட இந்தியாவிலிருந்து ஈழம் வந்ததற்கான தொல்லியற் சான்றுகள் இற்றைவரை இங்கே கிடைக்கவில்லை. கிடைக்கின்ற தொல்லியற் சான்றுகளும் தென்னிந்தியாவைப் போலவே ஈழத்திலும் ஆதியில் தென்னாட்டுத் திராவிட மொழிகளைப் பேசிய மக்கள் கூட்டத்தினரே வாழ்ந்தனர் என எடுத்துக் காட்டியுள்ளன.²⁰ இம்மக்கள் விட்டுச் சென்ற தொல்லியல் எச்சங்கள் 'பெருங்கற்காலப் பண்பாடு' எனத் தொல்லியலாளரால் அழைக்கப்படுகின்றன.

3 பெருங்கற்கால நாகரிகமும் திராவிட அடிப்படையும்

பெருங்கற்காலத் தொல்லியற் சின்னங்கள் பாளி சிங்கள நூல்கள் கூறும் ஆதிக்கூடியேற்றங்கள் நடந்த இடங்களில் காணப்படுவதை நோக்கும் போது தென்னாட்டில் இருந்து அன்று ஏற்பட்ட புலப்பெயர்ச்சியையே பாளி, சிங்கள, நூல்கள் வடநாட்டிலிருந்து ஏற்பட்ட புலப்பெயர்ச்சியாகக் கொண்டுள்ளமை தெரிகின்றது. பெரிய சற்களை அமைத்து ஈமச் சின்னங்களை அமைத்ததால் இக்கலாசாரம் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு எனப் பெயர் பெற்றது. ஆனால் சற்களால் அமைக்கப்படாத சவ அடக்கங்களுக்கும் தாழியடக்கங்களும் இப்பகுப்பில் அடங்கத்தவறவில்லை. காரணம் இவை யாவற்றுக்கும்டையே இழைவிட்டோடுகி பிறகலாசார அம்சங்களாகும். இவ்வம்சங்களிற் கறுப்புச் சிவப்புநிறம் பார்ப்பாண்டங்கள், இரும்பாயுதங்கள், பிற வெண்கலப் பொருட்கள், அணிகலன்கள் ஆகியன அடங்கினாலும் இக்கலாசாரத்திற்குத் தனித்துவத்தினை அளிப்பனவாக மக்கள் சூடியிருப்புகள் ஈமச் சின்னங்கள், குளங்கள், வயல்கள் ஆகியன விளங்குகின்றன. இத்தகைய ஓர் அமைப்பினையே தென்னிந்திய பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திலும் கண்பதால் அக்கலாசாரத்தின் படர்ச்சியே ஈழத்துப் பெருங்கற் காலமெனவும் கொள்ளப்படுகின்றது.

ஈமச் சின்னங்களை அவற்றின் தோற்றத்தினைக் கொண்டு கல்லறைகள், கல்மேசைகள், கல்வட்டங்கள் போன்ற பல பிரிவுகளாக அறிஞர்கள் பிரித்துள்ளனர். இம் மக்கள் வாழ்ந்த வசிப்பிடங்கள், அவர்கள் அமைத்த ஈமச்சின்னங்கள், சவ அடக்கங்கள், வயல்கள், குளங்கள் ஆகிய நான்கு அம்சங்களும் இக்கலாசாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்கின. மக்கள் வசித்த இடங்களாக அநுராதபுரம், கந்தரோடை, மாந்தை, மாகம (திசம காரம) ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் இவை ஆதியில் ஒரே பொதுத்தன்மையான கலாசாரப் பண்பை கொண்டிருந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதே போன்று இவற்றுக்கும் ஈமச்சின்னங்களை உள்ளடக்கிய அடக்கமுறைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பினை புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பெசம் பரிப்பு, மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள மாந்தை, யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ள ஆனைக்கோட்டை காரைநகர் (சத்திராந்தை) ஆகிய இடங்களிலும் அநுராதபுர மாவட்டத்திலுள்ள திவுல்வேவ

குருக்கின்ன போன்ற இடங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளின் போது கிடைத்த பொருட்கள் உறுதி செய்கின்றன.²¹
(படம் - 1)

பொதுவாக இவற்றுக்கும் தென்னிந்தியாவில் அதிலும் தமிழகத்தில் கிடைத்த இத்தகைய பொருட்களுக்குமிடையே இழைவிட்டு டோடு ஒற்றுமை அவதானிக்கத்தக்கது. இத்தகைய சின்னங்களில் அகழ்வாராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தப்படாதவையாக வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள மாமடுவவில் காணப்படும் கல்வட்டங்கள், கல்லறைகள், மட்டக்களப்பு தமிழகத்திலுள்ள கதிரவெளியில் காணப்படும் கல்வட்டங்கள், கல்மேனசைகள், கல்லறைகள் ஆகியனவும் குறிப்பிடத்தக்கன. இக்கலாசாரத்திற்குரிய மக்களின் எலும்புக்கூடுகள் புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பெரம்பரிப்பில் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர் இவற்றுக்கும் தென்னிந்தியாவிலுள்ள திராவிட மொழிபேசும் மக்கள் கூட்டத்தினருக்கு மிளடையுள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.²² இதனைவிட மன்னாரில் கிடைத்த எலும்புக்கூட்டினை ஆராய்ந்தோரும் இத்தகைய முடிவுக்கேவந்துள்ளனர்.²³ ஆணைக்கோட்டை எலும்புக்கூட்டுக்கும் மன்னாரில் கிடைத்த எலும்புக்கூட்டுக்குமிடையே அமைப்பு ரீதியாகக் காணப்படும் ஒற்றுமை மேலும் இவ்வெலும்புக்கூடும் திராவிட மக்களதே என்பதனை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.²⁴ இதனை இதனோடு கிடைத்த வெண்கலத்திலான முத்திரையும் உறுதிசெய்கின்றது. இம் முத்திரையின் வாசகம் கோவேதன்/கோவேந்தன்/கோவேதம் என இனங்காணப்பட்டுள்ளது.²⁵

ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது வரலாற்றுதய காடப் புலப்பெயர்ச்சி தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஏற்பட்டதென்பதும் இதனை உருவாக்கியவர்கள் திராவிட மக்களே எனப்படும் இன்று சிங்கள, தமிழ்மொழி பேசுவோர் இவர்களின் வழித்தோன்றல்களே என்பதும் தெளிவாகின்றது. இவர்களுடன் ஈழத்தின் கற்கால மக்களாகிய வேடர்களின் மூதாதையரும் கலந்து உருவாகியதே இன்றைய ஈழத்து நாகரிகமாகும்.²⁶ இதனால் ஈழத்தின் வரலாற்று உதயகால நாகரிகத்தினை வித்திட்டு வளர்த்தவர்களும் இவர்களேயாகும். சங்க இலக்கியங்கள் பேசும் பழந்தமிழரின் ஈழச்சின்னங்களும் கிரியைகளும் இப்பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன இப்பெருங் கற்காலக்கலாசாரத்திலிருந்து உருவாகிய மொழிகளே தென்னிந்தியாவில் இன்று

பேசப்படும் தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகும். இப்பின்னணியில் நோக்கும்போது ஈழத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட திராவிட மொழிகள் காணப்பட்டதும் புலனாகின்றது. சிங்கள மொழியின் மூலமொழியாகிய எலு, தமிழ்மொழி ஆகியன இவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

சிங்கள தமிழ் மொழிகளுக்கிடையே காணப்பட்ட அடிப்படை ஒற்றுமை பௌத்த மதத்தோடு வந்த பானிமொழியின் செல்வாக்கால் சிங்களம் தனியான ஒரு போக்கில் செல்லுமுன்னர் அது திராவிட மொழிக்குரிய பண்புகளுடன் விளங்கியதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.²⁷ அத்துடன் சிங்கள - தமிழ்ச்சமூகங்களிடையே நிலவும் உறவுமுறைப் பெயர்கள், கலாசார அம்சங்கள் ஆகியனவும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. பௌத்தத்தைத் தழுவுமுன்னர் சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் இந்துக்களாகவே விளங்கினர். இதனை ஈழத்தின் மிகப்பழைய கல்வெட்டுக்களாகிய பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.²⁸ இவை பௌத்த மதத்திற்கு மக்களால் அளிக்கப்பட்ட குகைத் தானங்களை எடுத்துக் காட்டும் அதே நேரத்தில் இவர்கள் குடியிருந்த பெயர்கள் இவற்றை அளித்த மக்களின் பழைய இந்து சமய நம்பிக்கைகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. துரதிஷ்டவசமாக இத்தகைய குகைக் கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பகுதி வடமேற்கு மாகாணங்களுக்கு கெளரியே தான் காணப்படுகின்றன. காரணம் இம்மக்காணங்களில் குகைகளை ஆக்குவதற்கான கருங்கற்பாறைகள் குறைந்து காணப்பட்டதேயெனலாம். இக்கல்வெட்டுக்களின் வரிவடிவம் பிராமி வரிவடிவம் ஆகும். தென்னாசியாவில் பௌத்த மதத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட தானங்களை எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்ட இவ்வடிவம் வட இந்தியாவிலே இருந்துதான் பௌத்தத்தோடும் அதன் மொழியாகிய பாளி பிராகிருத மொழியோடும் ஈழம் வந்ததென நம்பப்பட்டாலும் இவ்வரிவடிவம் வருமுன்னரே தமிழகம் - ஈழம் ஆகிய பகுதிகளில் இதற்கு முன்னர் ஒரு பிராமி வரிவடிவம் காணப்பட்டதை அறிஞர்கள் இனங் கண்டு கொண்டுள்ளனர்.²⁹ இவ்வரிவடிவத்தை தென்னிந்தியத் திராவிட தமிழ் வரிவடிவம்³¹ என இனங்கண்டு கொள்கின்றனர். பௌத்தத்தோடு வந்த வட இந்திய வரிவடிவத்தின் செல்வாக்கால் இது நாளடைவில் செல்வாக்கு இழந்ததனையும் ஈழத்துபிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

வரிவடிவத்தைப் போன்றே இங்கு நிலை கொண்டிருந்த மொழிகளாகிய தமிழ் என ஆகியவற்றின் சில பழைய வடிவங்களும் கிறிஸ்தாப்த காலத்தின் முடிவில் பிராகிருத வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்ததையும் பாளிப் பிராகிருத மொழியில் அமைந்திருந்த இக்கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. 32 இத்தகைய பழைய வடிவங்களிற் பல சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்பட்டதும் ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது. இவற்றில் ஒன்றுதான் 'பருமக' என்ற வடிவமாகும். இதன் மூலத்தைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாத பலர் இது வடமொழி வடிவமாகிய 'பிரமுக' என்பதன் திரிபு எனத் தவறாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர் ஆனால் இப்பிரமுக என்பதும் போது இச்சல்வெட்டுக்கள் கூறும் பிரமுகவின் மூலம் வேறாகும் என்பது இன்று தமிழில் 'பிரமுகர்' என்று வழங்கப்படுவதை நோக்கின் இன்று தமிழில் 'பிரமுகர்' என்று வழங்கப்படுவதை நோக்கவே தென்படுகின்றது. இதனைத் தான் சங்க நூல்கள் பருமகன், பெருமகன் என அழைக்கின்றன. இவற்றோடு ஒத்த ஒரு பழைய வடிவம் தான் 'பருமக' ஆகும். பெருமான், பெம்மாள் பெருமாள், பருமக்கள் ஆகியன இதனின்றும் மருவிய வடிவங்களே. கிறிஸ்தாப்தத்துக்கு முன்னுள்ள 1000 க்கு மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் இவ்வடிவம் கிட்டத்தட்ட மூன்றிலொரு பகுதிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது.

இப்பட்டத்தினைச் சூடியோர் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவது போல் நாட்டு நிர்வாகத்தில் முதுகெலும்பாக விளங்கிய மக்கள் கூட்டத்தினராகும். 33 இதே போன்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் 'பரத', 'பரதவர்' என்ற குழுக்களுக்கும் இக்கல்வெட்டுக்களில் கிட்டத்தட்ட பத்திலொரு பகுதியில் பரத, பட என்ற வடிவங்களாக நாடு முழுவதும் பரந்து காணப்படுகின்றன. 34 இவ்வாறே வேள், 35 ஆம் 36 போன்ற குறுநில மன்னர்களும் பிற தமிழ் வடிவங்கள் பலவும் இவற்றில் இடம்பெற்றிருப்பதால் ஈழம் முழுவதும் பௌத்தம் வர முன்னர் இன்றைய சிங்கள தமிழ் மொழி பேசுவோரின் மூதாதையினர் பழைய திராவிட மொழியாகிய எனு, தமிழ் ஆகியவற்றை பேசினர் என்பதும் இவர்களில் பௌத்த மதத்தினைத் தழுவிய எனு மொழி பேசியோர் பௌத்தபிராகிருத மொழிச் செல்வாக்கால் தனியான மொழி கலாசார பண்பாடு பெற்றவர்களாகவும் இதனைத் தழுவாத மக்கள் கூட்டத்தினர் பழைய மரபுகளைப் பேணிவளர்களாகவும் பிரிந்து செல்லத் தொடங்கினர் எனலாம். இச்சம்பவம் பல நூற்றாண்டுகளாக நடைபெற்ற நிகழ்வாகும்.

4 சிங்கள - தமிழ் இனங்களின் தோற்றம்

பௌத்தத்தின் வருகையோடு ஈழத்தின் பழைய திராவிடக் கலாசாரம் பௌத்த மதத்தினைச் சார்ந்தோர், சாராதோர், என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளாக வளர்ச்சி பெற்றாலும் இப்பிரிவுகளுக்கிடையே காணப்பட்ட வேறுபாடுகள் காலப்போக்கில் தான் கூர்மையடைந்தன. இவ்வாறு கூர்மையடைவதற்கான குடிலும் வாய்ப்பும் உள்நாட்டு நிகழ்ச்சிகளால் மட்டுமன்றி வெளி நாட்டு நிகழ்ச்சிகளாலும் ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில்தான் ஈழத்தில் சிங்கள - தமிழ்மொழி பேசியோர் மத்தியில் இவ்வாறு ஜன சமய உணர்வுகள் கூர்மையடையத் தொடங்கியதை பேராசிரியர் கிங்ஸ். லீ. டி. சில்வா பின்வருமாறு கூறுகின்றார். 37

'பல்லவரின் தாக்கத்தில் இருந்து எழுந்த முக்கிய விளைவு என்னவென்றால் ஈழத்திலிருந்த தமிழர் தமது இனத்துவம் பற்றிக் கூடுதலாக பிரக்ஞை கொள்ளத் தொடங்கினர். இந்த இனத்துவ உணர்வை பண்பாட்டு ரீதியாகவும் சமய ரீதியாகவும் அவர்கள் நிலைநாட்ட முனைந்தனர். இது தான் திராவிட, தமிழ், இந்து என்ற வழக்காகும் அத்துடன் ஈழத்திலிருந்த தமிழ்க் குடியேற்றங்கள் தென்னிந்திய படைபெருப்பாளருக்கு ஆதரவு வழங்கும் தளங்களாகவும் விளங்கின.'

வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பத்தில் நாட்டின் பிரதான தலைநகராக அநுராதபுரம் விளங்கியது எனப் பாளி நூல்கள் கூறுகின்றன. கி. பி. 993 இல் சோழரால் கைப்பற்றப் படும்வரை இதனை மையமாகக் கொண்ட வரலாற்றையே பாளி நூல்கள் படைத்தாலும் இவ் அநுராதபுர அரசின் வரலாற்றில் கூட இரு பெரும் பிரிவுகள் உண்டு. முதலாவது முற்பட்ட அநுராதபுர காலமாகும் தமிழகத்தின் சங்க காலமும் அதனைத் தொடர்ந்துள்ள காலமும் இப்பிரிவில் அடங்கும். தமிழ் மக்களின் வட - கிழக்குப் பிராந்தியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இக்காலத்தினைத் தனியான தமிழ் அரசுகளின் காலம் எனவும் அழைக்கலாம்.

இரண்டாவது பிரிவு பிற்பட்ட அநுராதபுர காலமாகும். கி. பி. 6ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரைக் குரிய காலப்பகுதியே இஃதாகும் இக்காலம் தான் தமிழ் சிற்றரசுகள் மேன்மை பெற்ற காலமும்; தமிழகத்தில் பல்லவர்

காலத்திலேற்பட்ட தமிழ், இந்து சமய மறுமலர்ச்சியின் தாக்கம் ஈழத்திலும் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டது. இதனால் ஈழத்திலும் பௌத்தர், பௌத்தரல்லாதோர் ஆகியோருக்கிடையே இருந்த வேறுபாடுகள் இக்காலம் தொடக்கம் கூர்மையடையத் தொடங்கியதோடு மொழிகளுக்குள் இனத்துவ உணர்வுகளும் கலக்கத் தொடங்கியது.

5 முற்பட்ட அநுராதபுரகாலம். (தமிழ்ச்சிற்றரசுகள் காலம்)

ஈழத்தின் வரலாற்றுக் காலம் தேவநம்பியதீசனின் ஆட்சி யோடு ஆரம்பமாகின்றது எனக் கண்டோம். பாளியூர்வன் அநுராதபுரத்தினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஒற்றையாட்சி அமைப்பில் இம்மன்னனின் காலம் தொடக்கம் ஈழம் முழுவதும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் ஆளப்பட்டது எனக் கூறினாலும் கூட அநுராதபுர அரசு நிலைத்த காலத்தில் ஈழத்தின் பலபகுதிகளிலும் பல சிற்றரசுகள் நிலைத்திருந்ததையும் அநுராதபுர அரசின் வலிமையைப் பொறுத்தே இவ்வரசுகள் மீது அவர்களின் ஆணை பரந்தது என்பதையும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. இதே பாளியூர்வன் வரலாற்றுக் காலம் தொடங்கு முன்னரே இராஜரட்டை என அழைக்கப்பட்ட வடபகுதியில் காணப்பட்ட நாகஅரசு பற்றிக் கூறுகின்றன. ³⁸ இவ்வரசு கி. மு 6 ஆம் நூற்றாண்டில் காணப்பட்டது. இவை கூறும் நாகதீப அரசையே தமிழ் நூல்கள் 'நாகநாடு', 'மணிபல்லவம்' என்ற பெயரால் அழைக்கின்றன. ³⁹ இவைகளுக்கும் வடமேற்கே கன்னிப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்த இன்னோர் நாக அரசிற்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்பட்டது.

தேவநம்பிய தீசன் காலத்திற் களனிப்பகுதியிற் காணப்பட்ட அரசு பற்றிய சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வரசை இக்காலத்தில் உருவாக்கியவனாக 'உதிய' என்பவன் குறிக்கப்படுகின்றான். ⁴⁰ இவன் தேவநம்பிய தீசனின் சகோதரர்களில் ஒருவன் என பரணவித்தான இனங் கண்டுகொண்டுள்ளார். உதி, உதியன், போன்ற தமிழ்ப் பெயர்களைச் சங்க காலத்திற்சேர மன்னர்கள் குடியிருந்ததை சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. ⁴¹ இவ்வாறே தகப்பனுக்குப் பின் மகன் அரசுசட்டிலேறுவதற்குப் பதிலாகத் தகப்பனின் பின் அவனின் தம்பி அரசுகட்டிலேறுவது பழைய சிங்கள மரபாகும். இத்தகைய மரபு பழைய சேரநாட்டிற் காணப்பட்டதை நோக்கும்போது பண்டைய ஈழத்தில்தமிழ்க்

கலாசாரம் கொண்டிருந்ததாகும் புலனாகின்றது. இதே காலத்தில் உரோகணணப் பகுதியில் (தென்கிழக்குப் பகுதியில்) இரு சிற்றரசுகள் காணப்பட்டன. இவை கதிர்காமம், சண்டனாகம ஆகிய இடங்களிற் காணப்பட்டன. ⁴² இவற்றை ஆட்சி செய்தோரை மகாவம்சம், சத்திரிய வம்சத்தவர் என அழைக்கின்றது. இவ்வரசர்கள் பௌத்தமதம் ஈழத்திற்கு வந்தபோதும் அநுராதபுரத்தில் இதன் சின்னமாகிய அரச மரக்கிளை நாட்டப்பட்டவைபவத்தின்போது பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டவர்கள் ஆகும். பின்னர் இவர்களின் இடங்களிலும் அரச மரக்கிளை நாட்டப்பட்ட நிகழ்ச்சியானது இவர்கள் பௌத்தர்களாக மாறியதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம். இப்பகுதியில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்களையும் மகாவம்சம், தாதுவம்சம் ஆகிய பாளியூர்களின் சான்றுகளையும் மையமாக வைத்து பரணவித்தான கதிர்காமத்தில் ஆட்சி செய்த இச்சத்திரிய வம்சத்தினை தேவநம்பிய தீசனின் இன்னோர் தம்பியாகிய மகாநாக என்பவன் அழித்து இவ்விடத்தில் தனது ஆட்சியை பரப்பினான் என்று கூறியுள்ளார். ⁴³ ஆனால் இப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் இப்பகுதியிற் தொடர்ந்து வாழ்ந்த கதிர்காமச் சண்டனாகமச் சத்திரியரின் சந்ததியைத்தான் கூறுகின்றன என்பது இனங் காணப்பட்டுள்ளதால் பரணவித்தானாவின் கூற்று தவறானதென நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. ⁴⁴

மகாவம்சம் கூறும் கதிர்காமம், சண்டனாகம ஆகிய பகுதிகள் முறையே கதிர்காமம், கல்லோயா ஆகிய பகுதிகளைக் குறித்திருக்கலாம். இப்பகுதியிற் கிடைத்துள்ள கதிர்காமச் சத்திரியர்களின் கல்வெட்டுக்கள் தெற்கே கதிர்காமம் தொட்டு வடக்கே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள ஏறாலூர் வரை காணப்படுகின்றன. இவ்வம்சத்தினைத் தோற்றவித்தவனாகக் 'காமினி' என்பவன் கூறப்படுகின்றான். இவனின் பிள்ளைகளாகப் பத்துச் சகோதரர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். இக்கல்வெட்டுக்கள் நோக்கும்போது, 'பத்துச் சகோதரர்' கூட்டாட்சி இப்பகுதியில் காணப்பட்டது புரிகின்றது. இவர்களில் முத்தவனதும், அவனுக்கு அடுத்தவனதும் சந்ததியினரின் கல்வெட்டுக்கள் அப்பாந்தோட்டை மாவட்டத்திலுள்ள கொற்றட முகை, அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள போவத்தகல ஆகிய இடங்களில் உள. ⁴⁵ இவை கும்புக்கன் ஓயாவின் வடகிழக்குப் பகுதியில் உள. இவ்வம்சத்தவரில் ஒருவன் 'உதி' என்ற பெயரைச் குடியிருந்தது அவதானிக்கத்தக்கது அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள மொட்டயக் கல்வெட்டு இவ்வம்சத்தின் இளையோனாகிய 'நாக' பற்றிக் கூறுகின்றது. ⁴⁶ இதே மாவட்டத்

திலுள்ள கொள்ளைகல, கல்உதுப்பொத்தானா ஆகிய இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகளும், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள ஏறாலுரிலுள்ள குசலகந்தக் கல்வெட்டும் இவ்வம்சம் பற்றிய பல தகவல்களைத் தருவதோடு துட்டசைமுனுவும் இவ்வம்சத்தவனே எனக் கூறுகின்றன. 47 துட்டசைமுனுவின் வரிசைத்தின் முதல்வன் நாகவாகும். இவனின் மகன் கோதபய ஆவன்; கோதபயனின் மகனான காக்கவன்ன தீஸனின் மகனே துட்டசைமுனுவாகும். இவ்வம்சத்தவர்கள் குடியிருந்த கோத்த (குட்டன்) காக்கவன்ன (கற்பன்) துட்ட (குறும்பன்) போன்ற அடைமொழிகள் மண்டுமன்றி துட்டசைமுனுவின் தாயின் (இயற்பெயரின்றிப்) பட்டப் பெயராகிய 'விஹாரமாதேவி' போன்றனவும் இவர்களின் தனித்துவத்தினை எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்விஹாரமாதேவி கூட ஒரு வகையில் களனிப் பகுதியிலாண்ட உதி என்ற அரசனின் வழியில் வந்தவளே. கல்லோடாப்பகுதியில் (திகவாபியில்) துட்டசைமுனுவின் தம்பியாகிய சட்டதீஸனும், அவனின் மக்களதும் ஆட்சியானது இவ்வம்சம் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த தொடர்பினை விளக்குகின்றது எனலாம்.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குப் போது 'ஆய்' வம்சத்தவரின் இக்கல்வெட்டுக்கள் இவர்களின் தமிழகத் தொடர்பினை எடுத்துக் காட்டுவது அவதானிக்கத்தக்கது சகோதரர் கூட்டாட்சி தமிழகத்தில் பாண்டிய அரசிற் காணப்பட்டதொன்றாகும். இக்கல்வெட்டுக்களின் காணப்படும் ஒற்றை மீன் சின்னம் சங்ககாலப் பாண்டியர் நாணயங்களிற் காணப்படுகின்றது பாண்டியரைக் குறிக்கும் 'மீனவன்' என்ற தமிழ்ப்பதம் இக்கல்வெட்டுக்களில் ஓரிடத்தில் 'மஜ்ஜி மகாராஜ' என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றது. 48 அத்துடன் 'ஆய்' வம்சமும் பாண்டிய நாட்டின் தென்பகுதியிற் காணப்பட்டனம் ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது இதனால் தமிழ் வம்சம் தான் பௌத்தமதக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்கால் சிங்கள வம்சமாக உருமாறியது போலத் தெரிகின்றது இதே போன்ற நிகழ்வுகள் பலவற்றைப் பிற்கால ஈழத்து வரலாற்றிலும் கண்டுகொள்ளலாம். மேற்கூறியவாறு பிராமிக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் ஈழத்தின் பல பகுதிகளில் காணப்பட்ட சிற்றரசுகள் பற்றிக் கூறுகின்றன இச்சிற்றரசுகள் ஆய், வேள் போன்ற தமிழ்க் குறுநில மன்னர்களால் ஆளப்பட்டன. எனினும் பௌத்த கலாசாரச் செல்வாக்கால் இவர்கள் (ரஜ) ராஜ, (கமனி) காமினி அபய போன்ற பெயர்களைச் சூடிப் பௌத்த மதத்தினை ஆதரித்ததையும் இவை எடுத்தியம்புகின்றன. நாளடைவில் இவர்க

ளின் பழைய பெயர்கள் கறையப் புதிய பெயர்களே செல்வாக் குற்றன் வவுனியா மாவட்டத்தில் உள்ள பெரியகுளக்கல்வெட்டு இப்பகுதியிலாண்ட சிற்றரசன் 'உதி' பற்றிக் கூறுகின்றது 49 திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள நாச்சியார்மலைக் கல்வெட்டும் இப்பகுதியிலாண்ட 'உதி' என்ற சிற்றரசனைக் குறிக்கின்றது 50

இவ்வாறே திருகோணமலை மாவட்டத்திற் காணப்பட்ட சிற்றரசுகள் பற்றி தாது வம்சமும் குறிப்பிடுகின்றது. சேருவில், சேம் ஆகிய இடங்களிற் காணப்பட்ட இவை சில, அபய என் போரால் நிர்வகிக்கப்பட்டன. 51 இம்மாவட்டத்திலுள்ள சேருவில் டச்சவனி ஆகியவ் கிறிஸ்தாப்த காலத்தில் முக்கியப் பெற்று விளங்கியதைத் தொல்லிதற் சான்றுகளும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன 52 பள்ளி நூல்கள் மகிந்தன் குழுவினரால் ஆகாய மாரக்க் மாகலே ஈழத்திற்குப் பௌத்தம் புகுந்தது எனக் கூறினாலும் கூட தமிழகத்தினூடாக, அதுவும் ஈழத்தின் வடபகுதியில் இக்காலத்திற் சிறப்புப் பெற்றிருந்த ஜம்புகோள பட்டினத்தினூடாகவே இத்தகைய சம்பவம் நடைபெற்றிருந்திருக்கலாம் என்று யூகிக்க வாய்ப்புண்டு. ஏனெனில் தமிழகத்தோடு மகிந்தன் குழுவினரைத் தொடர்புபடுத்தும் ஜதிகங்கள் பல காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே மகிந்தனின் சகோதரியாகிய சங்கமித்தையும் வடபகுதித் துறை முகமாகிய ஜம்புகோள பட்டினத்தில் தான் பௌத்தமதத்தின் புனிதச் சின்னமாகிய அரச மரக்கிளையுடன் வந்திறங்கிப் பின்னாங்கு நாட்டினில் அநுராதபுரத்தினை அடைந்தான் என்று கூறப்படுகின்றது. இக்காலப்பகுதியிற்றான் வடபகுதித் தமிழ் மக்களாகிய இந்தக்களின் ஒரு பகுதியினர் பௌத்தத்தினை அனுஷ்டித்திருக்கலாம். கந்தரோடையிற் கிடைத்த கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய மட்பாண்ட ஓட்டில் 'ததஹபத்' அதாவது தத்தனுடைய பாத்திரம் என்ற வாசகம் காணப்படுகின்றது இது பௌத்த பிக்குவினது பிச்சாபாத்திரம் எனக் கூறப்படுகின்றது 53 இவ்வாறே வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் பௌத்த மதகுருமாருக்கு வழங்கப்பட்ட தானங்களைக் குறித்தாலும் கூட இவற்றுட் காணப்படும் தமிழ் பிராமிக் குரிய எழுத்துகள் மட்டுமன்றி, வேள், பருமக, பருமகள் போன்ற பழந்தமிழ் வடிவங்களும் தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியினர் பௌத்த மதத்தினை அனுஷ்டித்ததையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 54

இத்தகைய சான்றினைத்தான் வல்லிபுரப் பொற்சாசனமும் தருகின்றது⁵⁵ இப்பொற்சாசனத்தில் வஹ (வசப) மகாசாஜன் காலத்தில் அவனின் அமைச்சனாகிய 'இளிகிரய' (இளிகிராய) நாகதிபத்தினை நிறுவகிக்கும்போது படகர அத்தானவில் கட்டப் பட்ட பியகுகதினை என்ற விசாரை கட்டப்பட்டது எனக் கூறிப் பிடுகிறது. அழிந்த விகாரையில் அத்திவாரத்திற் கண்டெடுக்கப் பட்ட இச்சாசனம் மக்களின் பார்வைக்கு வைக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக இந்நிகழ்ச்சியைப் பதிவு செய்யும் ஒரு எச்சமாகவே கரு தப்பட்டது. தற்போதைய விஷ்ணு ஆலயச் சூழலிற்றான் இவ்வி காரையும் அமைந்திருந்தது. இதனைப் பதிப்பித்த பரணவித் தான போன்றோர் இதில் கூறப்படும் 'வஹ' மன்னனை அநுரா தபுரத்தில் கி. பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் (கி பி 67 - 111) ஆட்சி செய்த வசபமன்னனாகக் கொண்டு, இது இக்காலத்தில் வடபகுதியிற் சிங்கள, பெளத்தர்கள் வாழ்ந்ததை எடுத்துக் காட் டுகின்றது எனக் கூறினாலும் இதிலுள்ள நாகதிபத்தினை அதிபகி யாகிய 'இளிகிரய' என்பதற்கு அவரால் சிங்கள மூலத்தில் இருந்து கருத்தைப் பெற முடியவில்லை. இவ்வாறு அநுராதபுரத்திலாண்ட வசபனோடு இவ் 'வஹ' மன்னனைப் பரணவித்தான போன் றோர் இணைப்பதற்கு இன்னோர் காரணமும் இருந்தது. அதா வது வடபகுதி வசித்தினைச் சேர்ந்த அநுராதபுரத்திலு ர சாண்ட வசபனின் முன்னோர் வடபகுதியில் காணப்பட்டனர் என்பதாகும்.

ஆனால் இதன் வரிவடிவத்தினை ஆராய்ந்த தானி, வேலுப் பிள்ளை ஆகியோர் இது கி. பி நான்காம் நூற்றாண்டில் தென் னிந்தியாவிலுள்ள ஆந்திர நாட்டில் வழக்கிலிருந்த வரிவடிவத் தினை இது ஒத்துக் காணப்படுகின்றது எனக் கூறியுள்ளனர்.⁵⁶ இதனால் இச்சாசனத்தினை அநுராதபுர மன்னனான வசபனுடை யதே என்று எண்ணுவது தவறாகிறது. இதனையே இச்சாசனத் திலுள்ள 'வஹ' என்ற பெயரும் உறுதி செய்கிறது. அநுராதபு ரத்தினை ஆட்சி செய்த வசப மன்னனின் சாசனங்களில் அவன் 'வசப' என விளிக்கப்படுவதால், வட பகுதிக்குரிய இப்பொற்சா சனம் அவனுக்குரியதாக இருப்பது சந்தேகத்திற்குரியதாகின்றது. ஆத்துடன் பரணவித்தான கூறுவது போல் இதனை வடபகுதியிற் காணப்பட்ட சிங்கள பெளத்தரின் எச்சமாகக் கொள்ள முடியாது. காரணம் இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலும் தமிழ் இந்துக்களில் ஒரு பகுதியினர் பெளத்த மதத்தினைத் தழுவியதை மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் மட்டுமன்றி அங்கு கிடைத்துள்ள தொல்லியற்

சான்றுகளும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. ஈழத்தில் கந்தரோடை யைப் போன்று வல்லிபுரத்திலும் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் ஒரு பகுதியினர் பெளத்த மதத்தினை அநுசரித்ததையே இச்சா சனத்திற் காணப்படும் பழந்தமிழ் வடிவங்கள் எடுத்துக் காட்டு கின்றன.

முதலாவதாக இச்சாசனத்தினை எழுதப் பயன்படுத்த மொழி பெளத்த மதத்தின் மதமொழியாகிய பாலிப் பிராகிருதமாக அமைந்துள்ளது. இம்மொழியிற்றான் திராவிடரின் தாயகமாகிய தென்னிந்தியாவிலும் பெளத்தமதத்திற்குரிய சாசனங்கள் எழுதப் பட்டன. இருந்தும், இச்சாசனத்திற்குரியவர்கள் பழந்தமிழரே என்பதை உறுதி செய்வதாக தமிழ் வல்லிய எழுத்துக்களான 'க' போன்ற எழுத்துக்கள் இதனை எழுதுவதில் பயன்படுத்தப் பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய கருத்தினையே இதில் காணப்படும் பல பழந்தமிழ் வடிவங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின் றன. இச்சாசனம் இவ் விகாரை அமைந்த இடமாக 'படகர 'அத்தான' வைக் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையிலே படகர என்பது தமிழ் வடகரையின் பாலி வடிவமே. அத்தானவை இடத்தி னைக் குறிக்கும் 'அஸ்தான' என்ற வடமொழியின் திரிபு எனக் கொண்டாலும் இதனை இப்பகுதிக்குரிய ஒரு இடப் பெயராக் வும் அதே இவ்வாறு அத்தான என இதில் அழைக்கப்பட்டுள்ளது எனவும் கொள்ளலாம் இப்பகுதியிற் காணப்படும் 'குடத்தனை' போன்ற இடப்பெயர்கள் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

இவை எல்லாவற்றையும் விட முக்கியம் பெறுவது இப்பகு தியான நாகதிபத்தினை ஆட்சி செய்த 'இளிகிரய' என்ற பெய ராகும். இப்பெயருக்குச் சிங்கள மொழியில் மூலத்தினைப் பரண வித்தானாவினாற் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இதில் இரு கூறு கள் உண்டு. ஒன்று இளி மற்றது ரய. ராய என்பது வடிவம் தான் இச்சாசனத்தில் 'ரய' என இடம்பெற்றுள்ளது. பிற்காலச் சான்றுகளில் ராய (ராயர்) என்பது ஒரு குழுவின் பெயரோடு இணைந்து காணப்படுவதை நோக்கும்போது 'இளி' என்பதும் ஒரு குழுவுக்குரிய பெயராக இருக்கலாம். ஏனெனில் சங்க இலக் கியங்களில் 'இளையர்' என்ற குழு பற்றிய குறிப்புண்டு.⁵⁷ இவ் விளையரே இவ்வாறு, 'இளி' என இதில் இடம் பெற்றிருக் தலாம். 'ரய' என்பதை வடமொழி 'ராஜ' என்பதன் திரிபு என்று கொள்வதற்குப் பதிலாக அதனை ஒத்த பழந்தமிழ் வடிவமே

இத்தெனலாம். தலைவரைக் குறிக்கும் 'அளராயர்' என்ற பதத்திற்கும் இதற்கும் தொடர்புண்டு சங்க காலப் புலவர் களில் ஒருவரின் பெயர் முரஞ்சியர் முடி நாகராயர் ஆகும். இவர் அச்சவம்சத்தினைச் சார்ந்தவராவார் நாடாஅரையர் தான் நாகராயர் என வழங்கலாயிற்று பாண்டி நாட்டில் மாவட்டத்தளபதிளாக விளங்கியோர் நாடாள்வார் மழவராயர், சக்கரவர்த்தி போன்ற பெயர்களைச் சூடியிருந்தது பற்றிய சான்றுகள் காணப்பெற்றன.⁵⁸ இவை யாவும் ஒரு பொருட் சொற்களே. இதற்காணப்படும் 'மழவராயர்' என்பது 'மழவர்' (குழுவின் தலைவன்) எனப் பொருள்படும் இவ்வாறே நாடேபத்தினை ஆண்ட 'இனி' கிரய' என்பது இனி எனப்பட்ட குழுவின் தலைவன் எனப் பொருள்படும் இதனால் வல்லிபுரப் பொற்சாசனம் இப்பகுதியில் பாரம்பரியமாகத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்ததையும் அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் பெளத்தத்தினை அனுஷ்டித்ததையுமே எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம்.

6. தமிழகமும் ஈழமும்:

தேவநம்பிய தீசனின் ஆட்சி தொடர்ந்து தமிழகத்திலிருந்து ஈழத்தின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழ்ப்படைப்புக்கள் பற்றியும் பாளிநூல்கள் கூறுகின்றன இப் படையெடுப்புக்கள் முதல்முதலாகத் தேவநம்பியதீசனின் தம்பியராகிய அசேலன்காலத்திலிருந்து ஆரம்பமாகின பாளி நூல்கள் இப்படையெடுப்பை நடாத்தியவர்களைத் தமிழ் (தமிழ்) என அழைக்கின்றன இதன் பொருள் தமிழ் நாட்டவரென்பதாகும் அசேலனைத் தோற்கடித்த குதிரை வணிகன் புத்திரர்களாகிய சேனன், குத்திகன் ஆகியோர் அநுராதபுரத்தில் 32 வருடங்கள் ஆட்சி செய்தனர்.⁵⁹ தேவநம்பியதீசனின் இன்னோர் தம்பியாகிய குறதினைவத் தோற்கடித்த எல்லா மன்னன் அநுராதபுரத்தினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஈழம் முழுவதையும் 44 வருடம் ஆட்சி செய்தான்.⁶⁰ இத்தமிழ் மன்னனைப் பாளிநூல்கள் சோழ நாட்டிலிருந்து வந்தவன் எனக் கூறுகின்றன. இவனின் நீதி தவறாத ஆட்சியைப் புகழ்ந்துரைக்கும் இவை இவன் தவறா மாரக்கத்தினைத் (இந்துமத்தினைத்) சமுலியவன் எனவும் கூறப்பின்னிற்கவில்லை இந்து சமயத்தினைப் பற்றிக் கூறும் பேரதெலிளாம் தவறா மாரக்கம் என்ற பதம் இந்நூல்களில் இடம்பெறுவது வழக்கம் எல்லாள் துட்டகைமுறு போராட்டம் ஓர் இனப் போராட்டமாகப் பாளி நூல்களில் சித்திரிக்கப்பட்டாலும் கூட இது ஓர்

இனப் போராட்டமல்ல என்பது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. தன்னுடன் போரில் மடிந்த எல்லாளுக்கு இராச மரியாதையுடன் இறுக்கிரிசைகளை இயந்தளித்த துட்டகைமுறு கிரியை நடந்த துட்டத்தில் ஞாபகச் சின்னமாக ஓர் ஸ்தூபியையுமி எழுப்பி அதனைக் கட்டித் செல்வோர் மரியாதை செய்ய வேண்டும் எனவும் பணித்தான்.⁶² இவ்வாறு எல்லாளை வெற்றிகொண்ட துட்டகைமுறு நாடு முழுவதும் காணப்பட்ட முப்பத்திரண்டு தமிழ் அரசர்களை வெற்றி கொண்ட பின்னரே அநுராதபுரத்தில் தனது மேலாணையை நிலைநாட்டினான் எனவும் மகாவம்சம் கூறுகின்றது.⁶³

இதனைத் தொடர்ந்து வகைப்பாடு வட்டகாமினி காலத்திலே ஏழு பாண்டியர்கள் பாண்டி நாட்டிலிருந்து படை எடுத்தார்கள். இவர்களுள் இருவர் நாடு திரும்ப மிகுதி ஐவர்களான புலஹத்தி பாகிய, பயபாற, பிலியமாற, தாதிக ஆகியோர் 14 வருடமும் 7 மாதமும் ஆட்சி செய்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது.⁶⁴ இதன் பின்னர் ஈழத்து மன்னனாகிய சோரநாகனின் மனைவியாகிய அனுலாதேவ (கி. மு 48 - 44) தமிழ் நாட்டவனாகிய வருஷனுடனும் தமிழ்ப் பிராமணனாகிய நீலவுடனும் கொண்ட காம ஆசையால் ஆட்சி அதிகாரத்தினைப் பகிர்ந்து கொண்டதையும் மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது.⁶⁵ ஒட்டுமொத்தமாகப் பாரி கும்போது கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முந்திய வரலாற்றுக் காலத்தினை உள்ளடக்கிய 250 ஆண்டுகளில் மூன்றிலொரு பகுதியில் தமிழகத்திலிருந்து வந்தோரின் ஆட்சி நடைபெற்றதைப் பாளி நூல்கள் கூறுகின்றன எனலாம். இச்சான்றுகள் தமிழ்மொழி பேசியோர் பண்டைய ஈழத்தில் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை எடுத்தியம்புகின்றன எனலாம்.

மகாவம்சம் போன்ற பாளி நூல்களிலோ தமிழ்ச் சங்க நூல்களிலோ குறிப்பிடப்படாத நிகழ்ச்சி ஒன்று பற்றியும் இறுதியாக இங்கே எடுத்துக் காட்டுவது அவசியமாகின்றது. இது தான் கி. மு இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சோழ நாட்டில் ஆட்சி செய்த கரிகாற்சோழனின் ஈழத்தின் மீதான படையெடுப்பாகும். சிலப்பதிகாரம் இமயம்வரை இடனின் புகழ் பரவியதையும் தமிழகத்தின் வலிமையுள்ளவனாக இவன் விளங்கியதையும் எடுத்துரைக்கின்றது. தமிழகத்தப் பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் காவேரிக்கு அணைக்கடியவன் இவன் என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. ஈழத்துச் சிங்கள நூல்களாகிய இராஜவலிய, பூஜாவலிய

ஆகியனவற்றுள் சோழமன்னன் ஒருவன் ஈழத்தின் மீது மேற் கொண்ட படைஎடுப்பு பற்றியும் அப்போது அவன் 12000 பேரை இங்கிருந்து சிறைக்கைதிகளாகத் தமிழகத்திற்கு இட்டுச் சென்று அங்கு காவேரிக்கு அணைகட்டும் பணியில் நிறுத்தியமை பற்றியும் கூறப்படுகின்றது.⁶⁶

கி. பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துச் சிங்கள மன்னனாகிய கஜபாகு தனது முன்னோன் சந்தித்த தேரால்விக்குப் பழி வாங்கும் நோக்கமாகத் தமிழகம் சென்று சோழமன்னன் இட்டுச் சென்ற தொகையை வீட இரட்டித்த தொகையான மக்களை அங்கிருந்து ஈழத்திற்கு இட்டு வந்து பல்வேறு இடங்களில் குடியேற்றினான் எனக் கூறப்படுகின்றது. சேர நாட்டில் எடுக்கப் பட்ட கண்ணகி விழாவிற்கு கலந்து கொண்ட கஜபாகு மன்னன் இவனெனவும் கொள்ளப்படுகின்றது. கரிகாலன், கஜபாகு ஆகியோர் காலம் வேறுபட்ட காலங்களாக அமைந்தாலும் கூட தமிழகத்தில் இருந்து ஏற்பட்ட படை எடுப்பையும், கஜபாகு கண்ணகி விழாவிற்கு கலந்து கொண்ட இருவேறு கால நிகழ்ச்சியையும் இணைத்தே இச் சிங்கள நூட்கள் இவ்வாறு இயம்புகின்றன என யூகிக்கலாம். எவ்வாறாயினும் இத்தகைய குறிப்பு இக்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து ஈழம் நோக்கி ஏற்பட்ட புலப் பெயர்வுகளையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம்.

தமிழ்நாட்டவரைப் பாளி நூல்கள் தமிழன் (தமிழ) என அழைப்பது போல ஈழத்தின் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் இவர்களைத் 'தமேட' என அழைக்கின்றன. இவர்கள் பெரும்பாலும் வியாபாரிகளாகவே இவற்றில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவற்றில் ஒன்று அநுராதபுரத்திலே காணப்படுகின்றது. இதன் காலம் கி. மு 3/2 ஆம் நூற்றாண்டாகும். இது தமிழவணிகர்களது கூட்டமைப்புப் பற்றிக் (தமேட கஹபதிகண) கூறுகின்றது. அத்துடன் பௌத்த கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்கு இவர்கள் உட்பட்டதையும் இவர்கள் குடியிருந்த சக, நலத, திஸ குபிர சுயாத, கராவ போன்ற பெயர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இப் பெயர்களில் கரையோர வாசிகளைக் குறிக்கும் 'கறாவ' என்ற பதத்துடன் கடல் வாணிபத்தில் ஈடுபட்ட வணிகரைக் குறிக்கும் 'நாவிச' என்ற பதம் அடைமொழியாகக் காணப்படுவதால் கரையோர வாசிகள் வாணிபத்திலிருந்து மேன்மை அடைந்ததையும், இவர்களில் ஒருவன் தான் இவ்வணிககணத்தின் தலைவனாக விளங்கியதையும் இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம்.

அநுராதபுரத்திற் காணப்பட்ட இக்கல்வெட்டில் மற்றோர் அம்சம் யாதெனில் இதற் காணப்படும் 'ஈழ' என்ற சொற்பிரயோகமாகும். ஈழ என்பது தான் 'சுள' என இதற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது நமது நாட்டின் பழைய பெயராகும். எவ்வாறு தமேட என்பது தமிழகத்தின் பெயராக விளங்கியதோ அதே போன்று ஈழமும் நமது பழைய பெயராக விளங்கியதாக இக்கல்வெட்டு உறுதி செய்கின்றது. நம்நாட்டவர் அவைவரும் ஈழத் தவர் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். சங்க நூல்கள் குறிக்கும் 'ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்', மதுரை 'ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்' போன்ற குறிப்புக்களும், பட்டினப்பாலையில் வரும் 'ஈழத்துணவும் காழகத்தகக்கமும்' இதனை உணர்த்துகின்றன. தமிழகத்திலுள்ள மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பரங்குன்றப் பிராமிக் கல்வெட்டொன்று 'ஈழக்குடுமிகள்' என விளக்கின்றது. குடுமிகள் என்பதும் கஹபதி போன்ற வணிகத்திலிருந்து செல்வந்த நிலக்கிழார் கூட்டத்தினைக் குறிக்கும் பதமாகும். இப்பதம் ஈழத்திலிருந்து தமிழகம் சென்று வணிக நடவடிக்கையிலிருப்பதற்கு நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றது. இவ் 'விழம்' என்ற சொல் தான் காலகதியில் உருமாறி ஸ்ரீ என்ற அடைமொழியுடன் சீகர/சிம்சு என நமது நாட்டின் பெயராக மாறிக் காலகதியில் சிங்கள மக்களைக் குறித்த, மொழியும் இனத்துவமும் கலந்த பொருளைத் தந்தது பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம். அண்மையில் பூநகரி மாவட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மேலாய்வின்போது தமிழ்மொழிக்கே சிறப்பாகவுள்ள முள, ல போன்ற எழுத்துக்கள் பொறித்த மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துள்ளதோடு மண்ணித் தலையிற் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடுகளில் ஈள/ஈஸ் என்ற வடிவங்களும் 'ஈழ' என்ற வடிவமும் காணப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே பரமன்கிராயின் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓட்டில் லோமா வேளான் (வேளாளர்) என்ற வடிவங்களும் இனங்காணப்பட்டுள்ளன.⁷¹

தமிழகத்திலிருந்து வந்த வணிகர் பற்றிய கல்வெட்டுக்கள் வடகிழக்குப் பிரதேசங்களிற் காணப்படுவது மற்றோர் சிறப்பம்சமாகும். இவை வவுனியா, திரிகோணமலை, அம்பாறை ஆகிய மாவட்டங்களிற் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் காலம் கி. மு 3/2 ஆம் நூற்றாண்டாகும். வவுனியா மாவட்டத்தின் பெரியபுளியங்குளத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டுக்கள் பௌத்த மதத்திற்குத் தான் மளித்த தமிழ்நாட்டு வணிகனாகிய கஹபதிவிசாகன் (தமேட வணிககஹபதி விசாக) பற்றிக் கூறுகின்றன.⁷² இரண்டாவது

கல்வெட்டுத் திரி கோண மலை மாவட்டத்திலுள்ள 'சேருவல்' என்ற இடத்திலுள்ளது. ⁷³ இப் பகுதியிற்றான் சிற்றரசு ஒன்று நிலைத்திருந்ததை முன்னர்க்கண்டோம் இக்கல்வெட்டு 'கஹபதி' தமேடகட பற்றிக் கூறுகிறது. இதன் பொருள் கஹபதியாகிய தமிழ் நாட்டவராகிய கூட என்பதாகும். மற்றைய கல்வெட்டு அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள குடில் என்ற இடத்தில் கிடைத்துள்ளது. ⁷⁴ இக்கல்வெட்டின் சில பகுதிகள் அழிந்து விட்டாலும் இது தீவாபி (கல்வோயா) பள்ளத்தாக்கிலுள்ளது) யிலுள்ள பழைய வணிகரையும் (தீவாபி பொறன வணிகரையும் அவர்களின் மனைவியான தமிழ்ப் பெண்ணாகிய தில பற்றியும் கூறுகின்றது இத்தகைய கல்வெட்டாதாரங்களையும் தமிழர் பற்றிப் பாளிகளும் தரும் சான்றுகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவோமாய் கிறிஸ் தாபத்திற்கு முன்னர் ஈழ வரலாற்றில் தமிழ்பொழி பேசியோர் பெற்ற முக்கியத்துவம் புலப்படுகின்றது

சிவப்பதிகாரம் ஈழத்து மன்னன் கஜபாகு சேர நாட்டில் நடைபெற்ற கண்ணகியின் விழாவில் கலந்து கொண்ட நிகழ்ச்சி பற்றிப் பேசு, ராஜவலிய என்ற சிங்கள நூல் கண்ணகியின் காற் சிலம்போடு இம்மன்னன் ஈழத்திற்கு மீட்டதாகக் கூறுகிறது. ஈழத்தில் கண்ணகி (பத்தினி) வழிபாட்டைப் புகுத்தியவனாக இவனே கொள்ளப்படுகிறான். தமிழகத்திலிருந்து கிறிஸ்தாப்த காலத்தின் அண்டிய காலப்பகுதியில் ஈழம் நோக்கி ஏற்பட்ட புலப்பெயர்வுகள், தமிழக - ஈழப் பகுதிகளுக்கிடையே காணப்பட்ட குலங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் ஆகியனவற்றை ஜதிக உருவில் கோவலன் கதை சித்தரிக்கின்றது எனலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் இது கோவலனார் கதை என வழங்கப்பட்ட முகிலைத் தீவில் (சிலம்பு கூறல்) எனவும், மட்டக்களப்பில் 'கண்ணகி வழக்குரை' எனவும் வழக்கிலிருக்கின்றது. இக்கதையின் கருப்பொருளாக கண்ணகியின் காற்சிலம்பிற் பதிப்பதற்காக கண்ணகியின் தாய்மனாகிய ம.நாயகன் சேழ மன்னனின் அநுசரணையுடன் 'மீகாமன்' என்ற பரதவர் குலத்தவனை நாகதீவுக்கு (நயினாதீவு) அனுப்பியது அமைகின்றது இம்மீகாமன் பரதவர் குலத்தவன். கரையில் வாழ்ந்ததால் கரையார் எனவும் இக்குலத்தவர் அழைக்கப்பட்டனர் இவர்களில் ஒரு பிரிவினர் தான் முக்குவர் ஆகும் சங்குமுத்துக் குலத்தவர் இவர்களின் பிரதான தொழிலாகும். நாகரத்தினம் வேண்டி ஈழம் வந்த மீகாமன் ஈழத்தின் வடபகுதியில் சிற்றரசர்களாக விளங்கிய முக்குவத் தலைவர்களாகிய வெடிபரசன், வீரநாராயணன், விளங்குதேவன், போர் வீரகன்

டன், ஏரிளங்குமரன் ஆகியோருடன் போரிட்ட செய்தியும் பின்னர் அவர்களை வெற்றி கொண்டு நாகரத்தினத்துடன் தாயகம் மீண்ட வரலாறும் கூறப்படுகின்றது. ⁷⁵ இவ்முக்குவத் தலைவர் களில் மூத்தோனான வெடிபரசன் நெடுந்தீவிலும் ஏனையோரில் வீரநாராயணன் பொன்னாலையிலும் விளங்குதேவன், சுழிபுரத்திலும், போர்வீரகன்டன் கீரிமலையிலும் ஏரிளங்குமரன் மயிலிட்டியிலும் ஆட்சி செய்தவராவர். இக்கதை ஜதிகமாகக் காணப்பட்டாலும் கூட இதன் கருப்பொருளாக இக்காலத்தில் வடபகுதியின் சில பகுதிகளில் காணப்பட்ட முக்குவக் குடியேற்றங்களையும் அவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினையும், இவர்களுக்கும் தமிழகத்திற் காணப்பட்ட இவர்களின் சக குலத்தவருக்கு மிகையே காணப்பட்ட போட்டி, பூசல்கள் ஆகியனவற்றையும் உருவகப்படுத்துகின்றது என்றால் மிகையாகாது. காரணம் கிறிஸ்தாப்த காலத்திற்கு முன்னரே ஈழத்தின் பலப்பகுதிகளிலும் காணப்பட்ட 'பரத' குலத்தவர் பற்றி பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுக்களில் இடம்பெறும் பட / பரத போன்ற வடிவங்கள் இப்பரத குலத்தவரையே குறித்து நின்றதை அண்மைக்கால ஆய்வுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. ⁷⁶

இத்தகைய மக்கட் கூட்டத்தினர் வடபகுதியிற் காணப்பட்டதையும், ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதிக்கும் பரந்ததையும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாண்டு மகாராஜன் கால நிகழ்ச்சியாகக் கூறுகின்றது போலத் தெரிகின்றது. ⁷⁷ கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத்தில் பாண்டிய ராட்சி காணப்பட்டதைச் சூளவம்சமும் கல்வெட்டுக்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. காண்நூற்றாண்டுக் காலமாக ஆட்சி செய்த [கி. பி. 426 - 455] இவர்கள் முறையே பண்டு, பாரிண்ட, குட்ட பாரிண்ட, திரிதர, தாதிய, பிதிய என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றியவனாகவே தாதுசேனன் (கி. பி. 455 - 473) காணப்படுகின்றான். யாழ்ப்பாண வைபவமாலையி. நாட்டின ஆண்ட பாண்டு மகாராசாவின் காலத்தில் வடபகுதியிற் கீரிமலை மாதகல் பகுதிகளில் ஆட்சி செய்த சேந்தன், குசுமன் ஆகிய முக்குவத்தலைவர்கள் பற்றியும் இப்பகுதியிலிருந்து துரத்தப்பட்ட இவர்கள் மட்டக்களப்பிற்குச் சென்று பரணமை, வலையிறவு போன்ற இடங்களிற் குடியேறியது பற்றியும் கூறுகின்றது. யாழ்ப்பாண வைபவமாலையி. எழுந்த காலத்தில் சிங்கள அரசின் தலைநகராக கண்டி விளங்கியதால் அநுராதபுரத்திற்குப் பதிலாக கண்டியிலே தான் பாண்டிய மன்

என் அரசாட்சி செய்தான் என இந்நூல் தவறுதலாகக் கூறுகின்றது எனலாம். இக்காலத்தில் தென்பகுதியிலும் பாண்டியன் ஆட்சி நிலை கொண்டிருந்ததால் இவர்கள் ஆணை ஒரு சமயம் வடபகுதியிலும் பரந்ததை யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறுகின்றது என் யூகிக்கவும் இடமுண்டு. எவ்வாறாயினும் 'கண்ணகி வழக்குரை காதை' யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆகிய நூல்களின் ஐதீகங்களை ஒருங்கிணைத்து நோக்கும்போது இவற்றின் கருப்பொருளாக ஈழத்தின் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் அக்காலத்தில் காணப்பட்ட முக்குவக் குடியேற்றங்கள் அமைந்திருந்தன என்று துணியலாம்.

ஈழத்தின் மீது தமிழகத்திலிருந்து ஏற்பட்ட படை எடுப்புகள் பற்றி நோக்கினோம். ஆனால் ஈழத்திலிருந்தும் அரசு பதவியை விழைந்தோர் தமிழகம் சென்று படை உதவி பெற்று வருதல் தமிழகத்தோரை மணத்தல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளும் இக்காலத்தில் காணப்பட்டன. ஈழத்தில் இருந்து படை உதவியோரிடம் தமிழகம் சென்ற முதல்மன்னன் ஈழநாக (கி. பி. 33 - 43) யும்,⁷⁸ கிட்டத்தட்ட இரண்டு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இத்தகைய நோக்கில் தமிழகம் சென்ற அபயநாக (கி. பி. 231 - 240) பற்றியும் மகாவம்சம் கூறுகின்றது.⁷⁹ மகாதீர்த்தத்திலிருந்து தமிழகம் சென்ற ஈழநாக ஈழத்திலுள்ள 'சுகரசோப' என்றதுறைமுகத்தில் வந்திறங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. இத்துறைமுகம் ஈழத்தின்கிழக்குப் பகுதியில் காணப்பட்டது என் யூகிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறே தமிழகத்திற்கு உதவி கோரிச்சென்ற அபயநாகவும் வடபகுதியிற் காணப்பட்ட 'பல்லதித்த' என்ற துறைமுகத்தின் வழியாகவே தமிழகம் சென்றான் என்று கூறப்படுகிறது இராசநாயகமுதலியார் இத்துறையுட்கத்தினை வல்லவெட்டித்தறை எனக்கருதினாலும்கூட இது ஒருசமயம் வல்லிபுரமாகவும் இருக்கலாம்.⁸⁰ இதனைத் தொடர்ந்து 250 வருடங்களின் பின்னர் முதலாவது மொகல்லான (கி. பி. 491 - 508) என்பவன் தனது சகோதரனான காஸ்ப்டவிடமிருந்து ஆட்சியரிமையைக் கப்பற்றுவதற்குத் தமிழ் குஞ்சென்று படை உதவி பெற்ற நிகழ்ச்சி பற்றி மகாவம்சம் கூறுகின்றது.⁸¹ இவ்வாறு கிறிஸ்தாபத்திற்குப் பின்னருள்ள கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான இக்காலப் பகுதியில் தமிழகப் படை எடுப்புகளை இதற்கு முன்னருள்ள காலப்பகுதியோடு ஒப்பிடும்போது இவை அருகிக் காணப்படுவதோடு ஈழத்திலிருந்து படை உதவி கோரித் தமிழகம் சென்ற நிகழ்ச்சிகளும் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன இத்தகைய போக்கிற்கு தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் காணப்பட்ட அரசிப்நிலைமைகளே காரணமாக அமைந்திருந்தன

தொகுத்து நோக்கும்போது இக்காலத்தில் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் தனியான பல தமிழ் அரசுகள் காணப்பட்டன எனலாம். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் செல்வாக்குடன் விளங்கிய கதிரைமலை அரசின் அரசியலாதிக்கம் பெருநிலப்பரப்பிலும் பரந்திருந்ததா என்பதற்கான தடயங்கள் காணப்படாவிட்டாலும் கூட பெருநிலப்பரப்பில் மாந்தை, வவுனியா, முல்லைத்தீவு போன்ற பகுதிகளில் தமிழ் அரசுகள் காணப்பட்டன. இத்தகைய போக்கு கிழக்கு மாகாணத்திலும் காணப்பட்டதை இப்பகுதிப் பிராமிக்கல்வெட்டுகளும் எடுத்தியம்புகின்றன. எனினும் முற்பட்ட அநுராதபுர அரசின் வரலாற்றைத் தொடர்ச்சியாக அறிவதற்குரிய சான்றாதாரங்கள் கிடைப்பது போல் இக்காலத் தமிழ்ப்பகுதிகளின் அரசுகளின் வரலாற்றினை அறிந்து கொள்வதற்குரிய தடயங்கள் கிடைக்கவில்லை. இக்காலத்தில் நாடு முழுவதும் பரந்திருந்த தமிழ் மக்கள் சிற்சில காலப்பகுதிகளில் அநுராதபுர அரசில் அரசியலதிகாரத்தினைத் பெற்றிருந்த போதும் தமது தனித்துவத்தினைத் தொடர்ந்து நிலை நாட்ட முடியவில்லை. பெளத்தத்தினதும் அதன் மொழியாகிய பாலியினதும் செல்வாக்கால் பெளத்த கலாசாரத்தின் தாக்கத்திற்குள்ளாகினர். இதனால் அரசியல் ஆதிக்கத்தினைப் பெற்றிருந்த காலத்திற் கூட பெளத்த மதத்தினைப் போதிப்பது தவிர்க்க முடியாதாயிற்று. இதன் விளைவாக இக்காலத்தில் இவ்வரசின் ஆணைக்குட்பட்ட இவர்கள் மெல்ல மெல்லத் தமது தனித்துவத்தினை இழந்தனர். வடகிழக்குப் பிராந்தியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அநுராதபுர அரசின் மேலாதிக்கம் சிற்சில காலங்களில் மட்டும் தான் இப்பகுதிகளில் காணப்பட்டதால் இவை பெருமளவுக்கு அநுராதபுர அரசின் தலையீட்டின்றித் தமது தனித்துவத்தினைப் பேணமுடிந்தது. தமிழகத்தோடு இவை கொண்டிருந்த தொடர்புகள், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட புலம்பெயர்வுகள், கலாசார, வாணிபத் தொடர்புகள் பெருமளவுக்கு இவைகளின் தனித்துவத்தினை உறுதி செய்தன.

7 பிற்பட்ட அநுராதபுரகாலம் (தமிழரசுகளின் எழுச்சிக்காலம்)

இதுவரை தமிழகத்திலிருந்து ஏற்பட்ட படையெடுப்புகள் பெரும்பாலும் அரசியல் அதிகாரம் விளைந்த தனிப்பட்டோராலேதான் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் இக்காலத் தொடக்கம் தமிழகத்தில் பல்லவ, பாண்டிய, சோழ வம்சங்கள் வலிமை பெற்றிருந்த திகழ அவற்றின் தாக்கம் ஈழத்திலும் காணப்பட்டது. கார

னம் ஈழத்தில் அரசியலில் கி. பி 6ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டுக் காலமாகிய பிற்பட்ட அநுராதபுர அரசின் காலத்தில் ஆட்சியுரிமைப் போராட்டமூலம் அரசியலமைதியின்மையும் காணப்பட்ட காலமாக விளங்கியது. இதனால் தமிழகத்தின் தாக்கம், இக்காலத்தில் ஈழத்தில் விதந்து காணப்பட்டமை புதிதன்று. இத்தகைய போக்கினைக் கிங்ஸ் லீ. டி. சிவா பின்பவரும் ஈறு கூறியுள்ளார்⁸²

‘இறிஸ்துவுக்குப் பின்னுள்ள 5ஆம், 6ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியாவிலே மூன்று இந்து அரசுகள் (பாண்டியர், வல்லவர், சோழர்) எழுச்சி பெற்றன. இதன் விளைவாக இவைகளுக்கும் சிங்கள ராஜ்யத்திற்குமிடையே இருந்த உறவுகளை இனத்துவ முரண்பாடுகள் ஊறுசெய்தன. இத்திராவிட அரசுகள் சமய நோக்கைப் பொறுத்தமட்டில் போர்க்கோலமிக்க இந்துத் தன்மையைக் கொண்டு விளங்கியதோடு தென்னிந்தியாவிலும் பௌத்த செல்வாக்கினை அடியோடு களைந்தெளிவதையே நோக்கமாகக் கொண்டும் செயற்பட்டன. காலப் போக்கில் போர்க்கோலமிக்க இந்து மதத்தினால் தென்னிந்தியாவில் பௌத்த மதம் முற்றாக அழிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாகத் தென்னிந்தியா சிங்கள ராஜ்யங்களுக்கிடையே இருந்த மிக முக்கிய பண்பாட்டு உறவு துண்டிக்கப்பட்டது. தவிர, ஈழம் மீது தென்னிந்திய அரசுகள் கொண்டிருந்த பொறுப்பு வழக்கமாக இவ் வெறுப்புணர்ச்சிக்குக் கொள்ளை அடிக்கும் வேட்கை ஆர்வமூட்டியது - இப்போது முதற்தடவை யாகச் சமய ஆர்வத்தாலும் இனத்துவத்தின் பெருமையாகச் சமய ஆர்வத்தாலும் இனத்துவத்தின் பெருமை உணர்வினாலும் முனைப்புப் பெற்றது. இகிலிருந்து எழுந்த முக்கியவிளைவு என்னவென்றால் ஈழத்திலிருந்த தமிழர் தமது இனத்துவம் பற்றிக் கூடுதலாக பிரக்ஞை செலுத்தத் தொடங்கினர். இந்த இனத்துவ உணர்வினைப் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் சமய ரீதியாகவும் அவர்கள் நிலைநாட்ட முனைந்தனர். இதுதான் திராவிட தமிழ் இந்து என்ற வடிவமாகும்.

இவ்வாறு தமிழகத்து வம்சங்களின் தாக்கம் ஈழத்துப் பௌத்த சங்கத்தினரைப் பெரும் திகில் கொள்ளச் செய்தது. தமிழர் ஆதிக்கம் பொத்தத்தின் தளர்வுக்கு வழிவகுக்கும் எனக் கருதிய இவர்கள் இந்நாடு பௌத்த மதத்திற்கே உரியநாடு (தம்

மதிபம்) என்ற கோட்பாட்டை இறுகப்பற்றிக் கொண்டனர். இதன் மூலம் பௌத்தரல்லாதவர் அரசாதிக்கம் விளைவதைத் தடுக்கலாம் என உணர்ந்தனர். இக்கால அரசியலிலும் இது ஒரு வலுப்பெற்ற கோட்பாடாகவே காணப்பட்டதென்பதை கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய நான்காவது மகிந்தனின் (கி. பி. 950 - 972) சிங்களக் கல்வெட்டு எடுத்துக் கூறுகிறது. இதில் இம்மன்னன் போதி சத்துவர்கள்தான் (புத்தர் நிலையை அடைபவர்கள்) ஈழத்து மன்னர்பதவியை அடைவதற்கு அருகதையுள்ளவர்கள் எனப் புத்தபிரான் கூறியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளான்.⁸³

அரசவம்சங்களின் தாக்கத்துடன் வாரிகரிமைப்போர்களில் பங்கு கொள்ளத் தமிழகத்திலிருந்து படைவீரர் தருவிக்கப்பட்டதால், இக்கால அரசியலில் இவர்கள் ஒரு காத்திரமான பங்கினை வகித்தனர் எனலாம். குளவச் சம் கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் ஐந்து தடவைகளுக்குக் குறையாமல் ஈழத்தில் நடைபெற்ற வாரிகரிமையப் போரில் தமிழகப் படைவீரர் ஈடுபடுத்தப்பட்டமை பற்றிக் கூறுகின்றது. இவ்வளவு தடவைகளிலும் மானவர்மனைதி (கி. பி. 684 - 718) தவிரப் பிற ஈழத்து அரசருக்கு தமிழக அரசவம்சத்தினர் அளித்த உதவி பற்றிக் கூறப்படாவிட்டாலும் கூட இப்படைவீரர்கள் தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்த பல்லவ வம்சத்தினரின் அனுசரனையுடன் தான் ஈழம் வந்தனர் எனக் கொள்ளல் தவறாகாது.

கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் சிலாமே கவண்ணன் (கி. பி. 619 - 628) காலத்தில் அவனின் படைத்தளபதியாக இருந்த சிறிநாக என்பவன் தமிழ்ப்படைவீரரின் உதவிகொண்டு ஈழத்தின் வடபகுதியில் ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சி பற்றியும் பின்னர் அது அடக்கப்பட்டது பற்றியும் கூறப்படுகின்றது.⁸⁴ ஜெட்டிஸனிடம் வாரிகரிமையை இழந்த மூன்றாவது அக்கபோதி (கி. பி. 628 - 639) தமிழகம் சென்று தமிழ்ப்படையுடனரின் உதவியுடன் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றினான். எனினும் தமிழ்ப்படையினரின் உதவியுடன் தாதோபதிஸன் (கி. பி. 639 - 650) இவனிடமிருந்து அரசுரிமையைப் பறித்தான் எனவும் கூறப்படுகின்றது.⁸⁵ பின்னர் கத்தத்த என்பவன் தமிழகஞ்சென்று படையுடன் மீண்டு முதலாவது ஆப்புலனிடம் அரசைக் கைப்பற்றி எட்டு ஆண்டுகள் (கி. பி. 650 - 58) வரை ஆட்சி செய்த நிகழ்ச்சி காணப்படுகின்றது. மானவர்மன் (கி. பி. 684 - 718) தமிழகத்துப் பல்லவ மன்னன் அளித்த உதவியோடுதான் தனது அரசுரிமையைப் பெற்றமுடிந்தது⁸⁶

இவ்வாறு மூன்றாவது அக்கப்பாதி, தத்தோபதி, கத்தகத்த, மானவர்பன் போன்றோர் தமிழ்ப்படையினர் உதவி கொண்டே தமது அரசியல் அதிகாரத்தினைப் பெற முடிந்தது. தமிழகத்திலிருந்த கத்தகத்தலை (கி. பி. 615 - 657) அநுராதபுர அரசுரிமையை வந்து ஏற்கும்படி, தமிழ்ப்படையினர் அழைத்து வந்த நிகழ்ச்சியானது இக்கால அரசியலில் இவர்கள் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்திற்குச் சிறந்த உதாரணமாகிறது.

இக்கால அரசியலில் தமிழ் இராணுவத் தலைவர்களான பொத்தகுட்ட, பொத்தசால, மகாகண்ட, போன்றோர் செல்வாக்குள்ள தலைவர்களாக விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. அது மட்டுமன்றி அநுராதபுர அரண்மனையிலும் அதன் சுற்றாடலிலும் இவர்கள் பலம் வாய்ந்தவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். மாணா என்ற அரசன் அநுராதபுரத்திலிருந்து இவர்களை வெளியேற்ற முயன்றபோது அவனின் ஆணையை ஏற்கமறுத்து இவர்கள் அங்கு நிலைகொண்டதால் மன்னன் சுற்றில் இவர்களுடன் சமாதான முயற்சியிலீடுபட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மாணாவுக்கு எதிராகக் கத்தகத்த இந்தியாவிலிருந்து தமிழ்ப்படையுடன் வந்த போது மாதோட்டம் தொட்டு அநுராதபுரம் வரை வாழ்ந்த தமிழ்ப்படையினர் அவன் பக்கம் சேர, மாணா தனது அரசியல் அதிகாரத்தினை இழந்தான். இதுமட்டுமன்றி மாணவர்பனின் மக்களாகிய ஐந்தாவது அக்கப்பாதி (கி. பி. 718 - 734), மூன்றாவது காலப்ப கி பி 724 - 730), முதலாவது மகிந்தன் (கி. பி. 730 - 733) ஆகியோர் காலத்திலும் தமிழ்ப்படையினரின் செல்வாக்கு அநுராதபுரத்தில் அதிகரித்துக் காணப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு தமிழ் படையினர் இக்காலத்தில் ஒரு சக்தியாக எழுச்சி பெறச் சிலகால மன்னர்கள் இவர்களின் உதவி கொண்டே தமது அரசியலதிகாரத்தினை நிலைநாட்டினர்.

இத்தகைய பின்னணியிற்றான் வடபகுதியிற் காணப்பட்ட அரசியல் நிலைபற்றியும் ஆராய்வது பொருத்தமாகின்றது. வடபகுதியான உத்தர தேசத்தினைச் சூராதபுர அரசின் ஒரு பகுதியாகப் பாளியூல்கள் குறிப்பிட்டாலும் கூட வவுளியாவுக்கப்பால் இம்மன்னர்கள் மேற்கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள் பற்றிய சான்றுகள் மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. மூன்றாம் மூன்று சம்பவங்கள் தான் மிக நீண்ட இக்காலப்பகுதியில் இவர்களின் அரசியல் நடவடிக்கைகளைக் கூறுகின்றன. இவற்றில் முதலாவது சிறந்த அநுராதபுர மன்னனாகக்கொண்ட தமிழகத்திலிருந்து படை உதவி பெற்றவரது வடபகுதியில் ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சியாகும்.⁸⁷ இக்கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டு ஒன்றரைநூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் அநுராதபுரத்தின் மன்னனாக இரண்டாவது மகிந்தன் (கி. பி. 777 - 797) விளங்கிய காலத்தில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சி பற்றிச் சுவாமிசம் குறிப்பிடுகின்றது.⁸⁸ இக்கிளர்ச்சியின் போது வடபகுதி முதலிகளும்; இங்கு வாழ்ந்த மக்களும் இப்பகுதியின் ஆணையைப் பலாத்காரமாகப் பெற்று அரசனுக்குரிய திறையைக் கொடுக்க மறுத்தனர் எனக் கூறப்படுகின்றது. இக்கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டாலும்கூட வடபகுதித்தலைவர்கள் அநுராதபுரம் சென்று அங்கு அழிவை ஏற்படுத்தியதாகக் காணப்படும் தகவல்களை நோக்கும் போது இக்காலத்தில் வடபகுதித் தலைவர்கள் வலிமையுடன் விளங்கியமை தெரிகின்றது.

இக்காலத்திற்குரிய கதையாகவே தமிழ் நூல்கள் கூறும் உக்கிரசிங்கன் - மாருதப்பிரவல்லிகதை அமைகின்றது.⁸⁹ இக்கதை ஐதீகஉருவில் இவ்நூல்களில் பலவாறு திரிப்புட்டு இடம் பெற்றுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. வடபகுதி நூல்களாகிய கைலாசமால, வைபாப பாடல், வையா, யாழ்ப்பாண வைபவ மானல் ஆகியனவற்றுள் வடபகுதியிற் கதிரைமலையிற் காணப்பட்ட ஒரு அரசமைப்பினை மையமாகக் கொண்ட கதையாக விளங்க சமீபத்தின் கிழக்குப் பகுதியை மையமாகக் கொண்ட மட்டச்சுளப்பு மான்மியம், திரிகோணாசலபுராணம் கோணேசர் கல் வெட்டு ஆகிய நூல்களில் உக்கிரசிங்கன், மகாசேனன், குளக்கோட்டனாகவும், மாருதப்பிரவல்லி ஆடகசவுந்தரியாகவும் திரிப்புடுத்தப்பட்டிருக்கிறதும் கிழக்குப்பிராந்தியத்தில் காணப்பட்ட அரசமைப்பையே இதுவு ஐதீகஉருவில் எடுத்துக் கூறுகின்றது என்று யூகிக்கலாம்.

சிங்கைநகர் என்பது நல்லூருக்கு வழங்கப்பட்ட இன்னொரு பெயரெனக் கொள்ளப்பட்டாலும்கூட உக்கிரசிங்கன் கதையில் கதிரைமலைக்குப் பின்னர் செங்கடநகருக்கு (சிங்கைநகருக்கு) அரச மையப்பீடம் மாற்றப்பட்டதை நோக்கும் போது யாழ்ப்பாண அரசு காலத்தில் நல்லூர் சேர்ப்புப்பெற முன்னர் 'சிங்கைநகர்' என்பது கதிரைமலைக்கு அடுத்தால் போல் அரசமையப் பீடமாக விளங்கியிருக்கின்றது எனலாம்.⁹⁰ இத்தகைய நகர் வடபகுதியில் வல்லிபுரத்திற்கு அண்மையிலும் காணப்பட்டிருக்கலாம், காரணம் கந்தரோடைக்கு அடுத்தாற்போலத் தொல்லியற் அழிபாடுகள் விதந்து காணப்படுவது இங்கேதான், வல்லிபுரம்

கூட ஒரு முக்கியதுறைமுசமாக இக்காலத்தில் விளங்கியதையே இவைஎடுத்துக் காட்டுகின்றன. அத்துடன் உக்கிரசிங்களின் காலத் திற்குரியதாகக் காணப்படும் 'தொண்டமான் வரபு' என்ற நிகழ்ச்சியும் தொண்டமானாற்றுப் பகுதி இக்காலத்திற் செல்வாக்குப் பெற்றதை எடுத்துக் காட்டுவது இவ்வாறு சிந்திக்க வைக்கின்றது. குடாநாட்டிற்கப்பால் பெருநிலப்பரப்பிலும் சிங்கைநகர் அமைந்திருந்தது என்ற கருத்தும் ஏற் புடையதாக இருக்கலாம் இது பற்றி ஆராய இடமுண்டு. எவ்வாறாயினும் அழிந்த தலை நகரின் ஞாபகமாக பின்னர் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தில் நல்லூரு கு இப்பெயர் இடப்பட்டது என்குறிப்பதில் தவறில்லை. அநுராதபுர அரசில் காணப்பட்ட அரசியல் நிலையும் இக்காலத்தில் இத்தகைய அமைப்பு வட - கிழக்குப் பிராந்தியங்களில் வளர்ச்சி பெற உதவியது எனலாம். இவ்வாறே தான் கி. பி 9ம் நூற்றாண்டுக்குரிய யாழ்ப்பாடி கதை கூட தமிழகத்திலிருந்து வட பகுதி நோக்கி ஏற்பட்ட குடியேற்றங்களையே ஐதீகமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம்⁹²

எனினும் கி. பி 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத் திலிருந்து ஈழம் நோக்கி ஏற்பட்ட படைஎடுப்புகள் பற்றிய சான்றுகள் குளவம்சத்தில் காணப்படுகின்றன இப்படைஎடுப்புகளும் ஈழத்தில் தமிழர் செல்வாக்கினை மேலும் அதிகரித்தன எனலாம். தமிழ் படைஎடுப்புகளில் முதலில் இடம் பெறுவது பாண்டிய மன்னனாகிய சிறீமார சிறீவல்லப (கி. பி 835 - 862) தலைமையில் ஏற்பட்ட படை எடுப்பாகும்.⁹³ அக்காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் அரசாண்ட மன்னன் முதலாவது சேனன் (கி. பி 833 - 853) ஆகும். பாண்டிய மன்னனுடைய படைஎடுப்பு ஈழத்தின் வட பகுதியூடாகவே நடந்ததென்றும் அப்போது இப்பகுதித் தமிழர்கள் இவனுக்கு உதவினர் எனவும் குளவம்சம் கூறுவதை நோக்கும் போது இவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்குப் புலனாகின்றது அநுராதபுரம் இப்படை எடுப்பின்போது குறையாடப்பட்டது. இப்படை எடுப்பைச் சமாளிக்க முடியாத முதலாவது சேனன் தலைநகரை விட்டு மலையகத்திற்குச் சென்று ஒளித்துக்கொள்ள இவனின் சகோதரனான யுவராஜன் மகிந்தன் இப்படை எடுப்பினால் ஏற்பட்ட அவமானத்தினைத் தாங்கமுடியாது தற்கொலை செய்து கொண்டாலும் ஈற்றில் முதலாவது சேனன் பாண்டிய மன்னனுடன் சமாதானம் மேற்கொண்டான்

பாண்டியர் வலியுழக்க எழுச்சி பெற்ற சோழ வம்சத்தவனாக முதலாவது பராந்தகன் காலத்தில் சோழர் சேர பாண்டிய

வம்சங்களை வெற்றி கொண்டனர். தமிழகத்தில் சோழருக்கெதிரான போரில் பாண்டிய மன்னனாகி மூன்றாம் இராஜசிம்மன் சிங்கள மன்னனிடம் உதவிக்கேட்டு போரிட்டாலும் ஈற்றில் சிங்கள பாண்டியப்படை தோல்வியையே தழுவினது. சிங்களப்படை வெறும் தோல்வியைமட்டும் தழுவவில்லை. பாண்டியருக்கு உதவி செய்யச் சென்றதால் சோழரின் எதிர்ப்பையும் சம்பாதித்துக் கொண்டது. இதன் விளைவு யாதெனில் ஈழத்தின்மீது ஏற்பட்ட சோழப்படை எடுப்பாகும். பாண்டியரை வென்ற பராந்தகச் சோழன் பாண்டி நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையில் முடிசூட எண்ணியபோது பாண்டிய மன்னனின் முடியும் பிற அணிகலப் பொருட்களும் ஈழத்தரசனிடம் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்டதை அறிந்து அதனை ஒப்படைக்குமாறு அப்போது ஈழத்தரசனாக விளங்கிய நான்காவது உதயனிடம் கேட்க, அவன் மறுக்கவே ஈழத்தின்மீது படை எடுத்தான் சோழர் சிங்களப்படையுடன் ஈழத்தில் மேற்கொண்ட போரில் சிங்களப்படை தோல்வியைத் தழுவினதோடு உதயனும் உரோகணைக்குச் சென்று ஒளித்துக் கொண்டான் சோழப்படையோ எனில் ஈழத்து மன்னனைக் கைப்பற்றாது நாடு திரும்பியது. இதற்குக் காரணம் அக்காலத்தில் சோழ நாட்டின் மீது ஏற்பட்ட ராஷ்ட கூடப்படை எடுப்பாகும்⁹⁴

ஈழநாட்டுப் போரில் சோழமன்னன் பெற்ற வெற்றியைத் தொடர்ந்து 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்ரகேசரிவர்மன் எனப் பெயர் சூடினான் எனினும் மறுபடியும் ஈழத்தினைக் கைப்பற்று நோக்கமாக இரண்டாவது பராந்தகன் (கி. பி 956 - 973) காலத்தில் இப்படை எடுப்பை வழிநடத்தி வந்த சோழச் சேனாதிபதியாகிய 'கிறிய வேளார்' ஊராத்துறையில் நடைபெற்ற போரில் ஊரணமடைந்தான்.⁹⁴ இதன்பின்னர் சோழ அரசன் ஈழத்தரசனுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டான் எனச் குளவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது⁹⁵ எனினும் நான்காவது மகிந்தன் (கி. பி 956 - 972) இப்பகுதியில் மேற்கொண்ட நிருவாக நடவடிக்கைகள் பற்றிய விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் இவனுக்குப் பின்னர் அநுராதபுரத்திலரசாண்ட மன்னர்களான ஐந்தாவது சேனன் (கி. பி. 972 - 981), ஐந்தாவது மகிந்தன் (கி. பி 981 - 1017) போன்றோர் வலிமையற்றுக் காணப்பட்டனர். இவர்கள் காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் தமிழர் மட்டுமன்றிக் கேரளர் போன்றோரும் காணப்பட்டனர். இப்படையினருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வேதனத்தினை ஐந்தாவது மகிந்தன் கொடுக்காது

விடவே அவர்கள் மேற்கொண்ட கிளர்ச்சியிலிருந்து தப்புவதற்காக உரோகணனுக்குச் சென்று இம்மன்னன் ஒளித்துக் கொண்டான் எனக் கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய சூழலிற்றான் சோழப் பெருமன்னனாக முதலாவது இராஜராஜனின் (கி. பி 993) கீழ் அநுராதபுரத்தின் மீது சோழப்படை எடுப்பு ஏற்பட்டது அநுராதபுரம் அழிக்கப்பட அநுராதபுர அரசின் வரலாறும் அஸ்தமனமானது இது ஈழத்து வரலாற்றின் இன்னொரு கால கட்டமாகிறது.

ஒருங்கிணைத்து நோக்குகின்றபோது பிற்பட்ட அநுராதபுர காலம் தமிழரசுகளின் எழுச்சிக்காலம் என்றால் மிகையாகாது. இதற்கான தளத்தினை உள்நாட்டு வெளிநாட்டு சக்திகள் இட்டு வைத்தன. மாந்தைத் துறைமுகம் சர்வதேசத் துறைமுகமாக இக்காலத்தில் எழுச்சி பெற்றதால் அநுராதபுரத்திலுள்ள அரசினால் மட்டுமன்றிப் பெருநிலப்பரப்பிலுள்ள தமிழ் அரசுகளாலும் இதன் பயன் அநுபவிக்கப்பட்டது. அநுராதபுர அரசியலில் வாரிசரிமைப் போரும் அரசியல் ஸ்திரமின்மையும் காணப்பட்ட காலமும் இக்காலந்தான். தமிழகத்திலோ எனில் பல்லவர் காலத்தில் மேலோங்கிய தமிழ் - இந்நூல் கலாசார கருமலர்ச்சி பின்வந்த பான்மையுடைய, சோழ வம்சங்களின் கீழ் முதிர்ச்சியடைந்தது. இத்தகைய சூழலிற்றான் தமிழக அரசவம்சங்களின் தலையீடு ஈழத்து அரசியலில் பெருந்தாக்கத்தினை முன் எப்போதும் இல்லாதவாறு ஏற்படுத்தியது. இதனால் தமிழகத்தவர் அநுராதபுர அரசியலில் காத்திரமான பங்கினை வகிக்கவும், இதனோடு தமிழகத்திலிருந்து புலம்பெயர்வுகள் வாணிபத் தொடர்புகள் ஏற்படவும் இதன் விளைவாகத் தமிழகக் கலாசாரத்தின் தாக்கம் ஏற்படவும் வழி பிறந்தது. இத்தகைய பின்னணி வடகிழக்குப் பிராந்தியத் தமிழரசுகள் தமது தனித்துவத்தினை மேலும் உறுதி செய்ய வாய்ப்பளித்தது. உக்கிரசிங்கள - மாகுதப்புரவீகவல்லி கதை யாழ்ப்பாடி கதை ஆகியன இப்பகுதி அரசின் எழுச்சியையும், இவ்வரசின் மீது தமிழகம் கொண்டிருந்த தொடர்புகள், தாக்கம் ஆகியவற்றினையும் எடுத்தியம்புகின்றன அவ்வாறே ஆடகசவுந்தரியின் கதை கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் காணப்பட்ட அரசை உருவசப்படுத்துகின்றது இதனால் அநுராதபுர அரசில் காணப்பட்டதைப் போன்று வட - கிழக்குப் பகுதிகளிலும் இக்காலத்தில் தமிழகத்தவரின் எண்ணிக்கைப் பெருக்கமும், கலாசாரச் செல்வாக்கும் முன்னரையிட மேலோங்கிக் காணப்பட்டது எனலாம்.

8 தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்

ஈழத்தின்நாகரிக கற்சாக்கள் இன்றை சிங்கள / தமிழ்மொழி பேசுவோரின் முதாதையினரே என்பதை கடந்த இரு சகாப்தங்களாக நடைபெற்ற அகழ்வுகள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன 96 பெருங்கற்கால கலாசாரத்தினைப் பேணிய இவர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்தே ஈழத்தினை அடைந்தனர். தென்னிந்திய மொழிகளான தமிழ் கன்னடம். தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய இக்கலாசாரத்திலிருந்து துளிர்ந்தது போன்றே ஈழத்துத் திராவிட மொழிகளான தமிழ், சிங்கள மொழியின் பழைய வடிவமாகிய எலு ஆகியனவும் துளிர்ந்தன பண்டு தொடர்டே ஈழத்தில் தமிழ் வழக்கிலிருந்ததை இன்றும் யாழ்ப்பாண குடாநாட்டில் வழக்கிலிருக்கும், சங்க காலச் சொற்கள் மட்டுமன்றி சங்கம் வளர்த்த மதுரைக்குச் சென்றதாம் இயற்றிய பாக்களை அரங்கேற்றிய ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் பாடல்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பழையனவாகக் காணப்படும் அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன⁹⁷ இக்கூற்றினை உறுதிசெய்வதாகக் காணப்படுவது தான் ஈழத்துக் கிறிஸ்தாப்த காலத்திற்கு முந்திய பிராமிக்கல்வெட்டுகளிலும், பாணை ஓடுகளிலும் காணப்படும் பழைய திராவிட வரிவடிவங்களுக்கும் திராவிட இனக்குழுப் பெயர்களான ஆய், வேள் பரத போன்றனவும், வருதுப் பெயர்களான பருமக போன்றனவும் ஆகும். இவை யாவும் காலகதியில் கிறிஸ்தாப்தத்தின் ஆரம்பத்தில் பௌத்தத்தின் மொழியாகிய பாளி மொழியின் செல்வாக்கால் வழக்கிழந்தும் உருமாறியதையுமே இப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

எனினும் ஈழத்தில் சிங்கள மொழி இப்பிராமி வரிவடிவத்தில் இருந்து வளர்ச்சி பெற்றதைக் குறிக்கும் விதத்தில் சான்றுகள் காணப்படுவது போல் தமிழ்மொழியும் ஈழத்தில் வழக்கிலிருந்த திராவிட வரிவடிவத்தில் இருந்து பெற்ற வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டும் கல்வெட்டுக்கள் இற்றைவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை எனினும் கி. பி 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய மூன்று தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் அநுராதபுரத்திற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் முதலாவதாகக் காணப்படுவது நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டாகும்⁹⁸ வெண்பா வடிவில் அமைந்துள்ள இதனை ஈழத்திற் காணப்படும் மிகப்பழைய தமிழ்க் கல்வெட்டாகக் கொள்ளப்படுவதால் ஈழத்தில் இக்காலத்திற்கு முன்னர் விருத்தியடைந்த இலக்கியமரபை இது குறிக்கலாமெனவும் கொள்ளலாம்.

இக் கல்வெட்டை வெளியிட்டவர்கள் வர்த்தகக் குழுவினராகிய நான்குநாட்டார் ஆகும். இவர்கள் அநுராதபுரத்தில் சேனாவர்மன் காலத்தில் அமைத்த மாக்கோதை பள்ளி என்ற டௌத்தவிகாரை பற்றி இது கூறுகின்றது. மாக்கோதை இன்றைய கேரளமாநிலத் திலுள்ள இடமங்கையால் வர்த்தகக் குழுவினர் அங்கிருந்தே தமது நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர் எனலாம்.

இக்காலத்திற்குரிய இன்னுமிரு தமிழ்க்கல்வெட்டுக்கள் அநுராதபுரத்திலுள்ள இந்து அழிபாடுகள் மத்தியிலே கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்கள் இன்னொரு வர்த்தக கணமாகிய குமார கணத்தாருக்குரியது.⁹⁹ இவற்றுள் முதலாவது இங்ஙனம் ஆய்வுமொன்றுக்கு முப்பது ஈழக்காசை இவ்வர்த்தக கணத்தார் சிறீசங்கபோதி மாறயன் காலத்தில் அளித்ததைக் கூறுகின்றது. சேக்கிளான் சங்கன் என்ற வணிகனிடமிருந்து கடனாகப் பெற்ற இவ்முப்பது காசும் இங்கு நித்திய பூசைக்கும் நந்தாளிளக்கெரிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இரண்டாவது நந்தாளிளக்கெரிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இரண்டாவது இவ்வர்த்தக கணத்தால் மேற்குறிப்பிட்ட மன்னின் ஏழாவது ஆட்சியாண்டில் அளிக்கப்பட்டதைக் கூறுகின்றது. தமிழ்நாட்டி பேசியோர் இக்காலத்து அரசியல், இராணுவ நிருவாகத்துறைகளிற் பங்கு கொண்டிருந்ததை இக்காலச் சிங்களக் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படு மேகாப்பர், மேலாட்சி, பெரிநாடியம், பெரிநாட்டுவம் உட்பாடு கணக்கர், கொல்பாட்டி, மந்திராண்டி பெரிளாகி போன்ற பதங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.¹⁰⁰ இவ்வாறே தமிழகப் படைவீரா இராணுவத்துறையில் கொண்டிருந்த பங்கினைப் போரில் தமிழர் பயன்படுத்திய வாத்தியக் கருவிகளாகிய துடி, சொலி போன்றவை சிங்கள அரசில் செல்வாக்குப் பெற்ற தற்கால சான்றுகளும் உணர்த்துகின்றன.

இக்காலத்தில் குறிப்பாக 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த தொடர்பினால் சிங்கள அரசின் தலைநகரான அநுராதபுரத்திலும் பிற இடங்களிலும் தமிழரின் எண்ணிக்கையும் செல்வாக்கும் அதிகரித்ததை இக்காலச் சிங்களக் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் தெமென்கபல்ல, தெமளத் - வலதெமின், தெமள் - கம்பிம் போன்ற பதங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.¹⁰¹ இவற்றுள் முதலிரண்டும் தமிழருக்குரிய நிலங்களைக் குறிக்க இறுதியான பதம் தமிழருக்குரிய கிராமத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. தமிழருக்குரிய இத்தகைய

நிலங்கள் ஈழத்தின் வட-கிழக்குப் பகுதிகளிலும் காணப்பட்டதை இதே கல்வெட்டுகள் குறிப்பதும் அவதானிக்கத்தக்கது. நான்காவது காஸப்பன் காலத்தில் (கி. பி 898 - 914) வடபகுதியில் காணப்பட்ட 'தெமென் கபல்ல' (தமிழருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள்) பற்றி இம்மன்னனின் கல்வெட்டு எடுத்துக் காட்டுகிறது.¹⁰² இவ்வாறே மூன்றாவது உதயனின் கல்வெட்டு ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள பரிசாகுழிய என்ற இடத்திற் காணப்பட்ட தமிழருக்குரிய நிலங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றது.¹⁰³ நான்காவது மகிந்தனின் (கி. பி 956 - 972) கல்வெட்டிலும் கிழக்குப் பகுதியிற் காணப்பட்ட தமிழரின் நிலங்கள் பற்றிய குறிப்புள்ளது.¹⁰⁴ அத்துடன் இம்மன்னனின் அநுராதபுரக் கல்வெட்டிலும் நான்கு திசைகளிலும் காணப்பட்ட தமிழரின் நிலங்கள், கிராமங்கள் பற்றிய குறிப்புண்டு.¹⁰⁵ தமிழர் இக்காலத்தில் ஈழத்தின் பலபகுதிகளிலும் வாழ்ந்ததையே சூளவம்சமும் உறுதிப்படுத்துவதும் நோக்கற்பாலது.¹⁰⁶

அத்துடன் தமிழர் நலன்களைக் கவனிப்பதற்கும் சிங்கள அரசில் அதிகாரிகள் காணப்பட்டதையே இக்காலக் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் 'தெமள அதிகாரி' என்ற பதம் உணர்த்துகின்றது. இத்தகைய அதிகாரி பற்றி முதல் முதலாக இரண்டாவது சேனனின் (கி. பி. 853 - 887) ஆட்சிக் காலத்தில் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.¹⁰⁷ இவ்வதிகாரியின் பெயர் மகாசத்தானா ஆகும். உதார்பண்டிராட் என்ற பெயருள்ள இத்தகைய இன்னோர் அதிகாரி நான்காவது காஸப்பனின் (கி. பி 898 - 914) காலத்திலும் செயற்பட்டான்.¹⁰⁸ இக்காலத்தில் இனத்தவரிடமிற் பிரிந்திருந்த தமிழ், சிங்கள மக்களுக்கென தனியான வரிகள் அறவிடப்பட்டதையும் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. தமிழர் மீது அறவிடப்பட்டவரியையே 'தெமெள குளி' என்ற பதம் எடுத்துக் காட்டுவதாகவும், இத்தகைய வரி அறவிடப்பட்டதை தெமெனின் கெடிகய, தெமெள கினிகம் போன்ற இடப்பெயர்களும் உறுதி செய்வதாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.¹⁰⁹ தமிழர் மீது வரி அறவிடப்பட்டது போன்று சிங்களவர் மீதும் அறவிடப்பட்ட வரியையே இக்கல்வெட்டுகளில் இப்பதத்துடன் காணப்படும் 'கெளே குளி' என்ற பதம் சுட்டி நிற்கின்றதாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது.¹¹⁰

9 சமூகம்

இன்றைய சிங்கள - தமிழ்மொழி பேசுவோரின் மூதாதையர் பெருங்கற்க வச் சமுதாய வழி வந்தோரே எனக் கண்டோம் இச்சமுதாயத்தில் விவசாயமே முன்னிலைப்படுத்தப்பட விவசாயிகள், விவசாயிகளல்லாத ஆனால் அவர்களின் வாழ்வோடு தொடர்புடைய பல்வேறு தொழில்களைச் செய்பவர்கள் என்ற கூறே தென்னிந்திய திராவிட சமுதாயத்தைப் போன்று சமூக நிலம் இதன் ஆணவோடு இருந்தது. இத்தகைய சமுதாய அமைப்பும் வடஇந்திய ஆரிய சமுதாய அமைப்பாகிய பிராமணர் சத்திரியர், வைசிகர், சூத்திரர் என்ற அமைப்பும் இருவேறுபட்ட சமுதாயத்தின் சமூக அமைப்புகளே தமிழகத்தின் வடஇந்திய ஆரியச் செல்வாக்கேற்பட தமிழகச் சமுதாய அமைப்பில் பிராமணரும் முக்கியம் பெறத் தொடங்கினர். அத்துடன் வடஇந்திய ஆரிய கலாசாரத்தின் செல்வாக்கினால் தாய்வழிச் சமுதாய அமைப்பான திராவிட சமுதாய அமைப்பே ஆணவழிச் சமுதாயப் பண்புகளுடன் மாற்றமடையத் தொடங்கினாலும் கூட அடிப்படையில் தாய்வழிச் சமுதாயப் பண்புகளுடன் இன்றும் விளங்குவது இதன் சிறப்பம்சமாகும். சமூக நாகரிகமும் பெருங்கற்க கால கலாசார வழி வந்ததால் இத்தகைய பண்புகளை சமூகத்துக் கலாசாரத்தில் எதிர்பார்ப்பது நியாயமானதே.

எனினும் தமிழகம் வடஇந்திய இந்து கலாசாரத்தின் செல்வாக்கினால் ஆண் வழிச்சமுதாய அம்சங்களைப் பற்றி நின்றது போல் சமூகத்திலும் வடஇந்தியா விலிருந்து வந்த பௌத்த கலாசாரத்தின் செல்வாக்கினால் தாய்வழிச் சமுதாய அமைப்பின் மாற்றம் காணப்பட்டாலும் கூட பழைய அம்சங்கள் பல இந்த அமைப்பினை இன்றும் நினைவுகூர வைக்கின்றன. சமூகத்துச் சமுதாய அமைப்பினை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் இதற்கும் தென்னிந்தியச் சமுதாய அமைப்பிற்குமிடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமையைச் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை. தென்னிந்திய அமைப்புப் போன்று சமூகத்துச் சாதி அமைப்பத் தொழில் வழிவந்த அமைப்பேயாகும்.¹¹¹ இத்தகைய அமைப்புக்கும் தமிழக அமைப்புக்கும் உள்ள தொடர்பு, விஜயனின் ஐதிகத்தில் ஒருவாறு நினைவுகூரப்பட்டுள்ளது போலத் தெரிகிறது. விஜயனின் பாண்டிய இளவரடி சமூகத்திற்கு வரும்போது விஜயனின் நண்பர்களுக்கு மனைவியர்களாகத் தொழியர்களைக் கூட்டி வந்தது மட்டுமன்றி பதினெண் வினைஞர் குழுவையும் அழைத்து வந்தது பற்றி மகாவம்சம்

குறிப்பிடுகிறது.¹¹² இவற்றைவிட சிங்கள அரசில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட பல நடைமுறைகளும், பண்டைய சேர நாட்டு வழக்கங்களை நினைவூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றுதான் வாரிசரிமை பற்றியதாகும், சிங்கள அரசில் வாரிசரிமை எப்போதும் தகப்பனுக்குப் பின்னர் மைந்தர்களின் மூத்தவனுக்குச் செல்வதே வழக்கம். மூத்தவனுக்குப் பின்னர் அவனின் மூத்த தம்பிக் கே செல்வது வழக்கம் இவ்வாறு சகோதரர்கள் ஆட்சி முடிவடைந்த பின்னர் தான் மூத்தவனின் பிள்ளைகள் அரசாட்சி உரிமையைப் பெறுவது வழக்கம். இத்தகைய வழக்கம் சேர நாட்டில் காணப்பட்டதொன்றாகும்.¹¹³ இத்தொடர்பினை அறியாதோர் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியிற் காணப்பட்ட இவ்வழக்கத்தினை ஆரியர் இப்பகுதியில் இருந்த சமூகத்துக்குக் கொண்டு வந்தனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை தவறாகும்.¹¹⁴

சேரநாட்டில் 'உதி' என அழைக்கப்பட்ட வம்சத்தினர் அரசாட்சி செய்வதற்கான தடயங்கள் உள் 'பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன்', 'பல்லாண் குன்றில்குழுமார் உதியன்' போன்ற பெயர்கள் இவ்வம்சத்தவர்களின் பெயர் ஆகும்.¹¹⁵ இவ்வுதியன் என்ற பெயரே பரிநூல்களில் 'உதிய' எனவும் கிறிஸ்தாப்த காலத்திற்கு முந்திய சமூகத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் 'உதி' எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.¹¹⁶ உதி' என்பது பழைய வடிவமாகும். உதியன் என்பது பின்னர் வளர்ச்சி பெற்ற வடிவமாகும். இதனால் சமூகத்தில் பழைய திராவிட வடிவமாகிய 'உதி' காணப்படுவதும், இதனைச் சூடியோர் அரசவம்சத்தோடு தொடர்புடையவர்களாகக் காணப்படுவதும் சமூகத்து அரச உருவாக்கத்தில் சேர நாட்டின் பங்கைப் புலனாக்குகின்றது. சமூகத்திற் காணப்பட்ட திராவிடச் சமுதாயத்தின் எச்சமாக இன்றும் விளங்குவது சிங்கள தமிழ்ச் சமுதாயங்களுக்கிடையே காணப்படும் உறவுமுறைப் பெயர்களுக்கிடையே காணப்படும் ஒற்றுமையாகும். இதனை வடஇந்திய கலாசாரப்படர்க்கையாலும் மாற்றமுடியவில்லை. தாய்வழிச்சமுதாய அமைப்பு கிறிஸ்தாப்த காலத்திற்கு முன்பிருந்தே சமூகத்தில் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தினை சமூகத்தின் பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் காணப்படும் 'மருமக' என்றபதம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எல்லாமாக நாடெங்கணுமுள்ள எட்டுக் கல்வெட்டுகளில் இப்பதம் இடம்பெற்றுள்ளது.¹¹⁷ இதன் மூலத்தினை விளங்காத பரணவீதானா பேரன் என்றும் சந்ததியோன் என்றும் பொருள் தரும் சிங்களச் சொல்லாகிய 'முனும்புறு' என்ற வடிவத்தையே 'மருமகன்' என்ற வடிவமும் குறிக்கிறது எனக் கூறியுள்ளார்.¹¹⁸

உண்மையிலே இது ஒரு பழந்தமிழ் வடிவமாகும். மருமகன் என்றால் ஆணைப் பொறுத்தமட்டில் சகோதரியின் மகனையும், பெண்ணைப்பொறுத்தமட்டில் சகோதரனின் மகனையு குறிக்கும் சகோதரன் சகோதரி பிள்ளைகளான மைச்சாள், மைச்சான் திருமணமே பழையதிராவிட வழக்கமாகும். இத்தகைய வழக்கமே சிங்கள - தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை பிராமிக் கல்வெட்டிற் காணப்படும் இவ் வடிவம் மட்டுமன்றி இன்றும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவரும் மைச்சாள் மைச்சான் திருமண உறவுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன இத்தகைய அமைப்புத்தான் 'மருமக்கட்தாயகமாக' கேரளப்பகுதியில் அநுசரிக்கப்பட்டு வழக்காக அமைந்துள்ளது இதற்கும் வடபகுதியில் சிறப்பான வழக்கங்களான தேசவழமைச் சட்டத்திற்கும், கிழக்குப்பகுதி முக்குவச்சு கங்களான தேசவழமைச் சட்டத்திற்கும், கிழக்குப்பகுதி முக்குவச்சு கங்களுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமையுண்டு. இதில் பிரதானமானது பெண்களது சொத்துரிமையாகும். வடஇந்திய சமூக அமைப்பில் பெண்களுக்கு இத்தகைய உரிமை கிடையாது ஆனால் கிறிஸ்தவர்களது சொத்துரிமையாக வளிக்கப்படுவதானது பண்டைய ஈழத்தில் இத்தகைய வழக்கம் பேணப்பட்டதையே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இத்தகைய சில அம்சங்கள் ஈழத்தில் நாகரிக வளர்ச்சியானது பண்டைய தமிழக நாகரிக வளர்ச்சிப் பாதையிற் சென்றதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எனினும் பௌத்தத்தின் வருகை, வடஇந்திய கலாசாரத்தின் தாக்கம் தமிழக - ஈழச் சமூக அமைப்பின் வேறுபட்ட அமைப்புகளாக உருவாக் வட்டியது மட்டுமன்றி, இரு பிராந்தியங்களுக்கிடையே காணப்பட்ட அரசியல் உறவுகளும் இவற்றை இனரீதியில் வெவ்வேறான அமைப்புக்களாக வளர வழிவகுத்தது. இதனாற்றான பாலிநாஸ்களிலும் சிங்களக் கல்வெட்டுகளிலும் 'தமிள' என்ற பதம் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஈழத்திற்குக் கால்கொண்ட வேறு கலாசார பண்புகளைக் கொண்டோரைச் சுட்டும் பதமாகவே கையாளப்பட்டுள்ளது. எனினும் இவ்வாறு தனியான கலாசாரமாக சிங்கள தமிழ் கலாசாரங்கள் வளர்ச்சி பெற்றாலும் தமிழ்க்கலாசாரத்தின் செல்வாக்கு இக்காலத்தில் தமிழகத்துடன் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமய உறவுகளால் மேலும் வளர்ச்சி கண்டது.

10 பொருளாதாரம்

ஈழத்தின் பொருளாதாரத்துறையிலும் குறிப்பாக வாணிபத்துறையில் தமிழ்மக்களின் பங்கு காதிரமாக இருந்ததைப் பாலிநாஸ்கள் மட்டுமன்றிப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன இதுபற்றி ஏற்கனவே ஆராயப்பட்டாலும் கூட மேலாட்டமாக இங்கே குறிப்பிடுவது அவசியமாகின்றது. தேவநம்பிய தீஸனின் தபரியாகிய அசேலனிடமிருந்து அரசியலதிகாரத்தின்கைப்பற்றியவர்களாக தமிழகத்திலிருந்து வந்த குதிரை வணிகனின் புத்திரர்களாகிய சேனன், குத்திகன் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தமிழகத்தவர் குதிரை வாணிபத்தில் ஈடுபட்டதை இது எடுத்துக் காட்டுவதை வவுனியாவின் கிடைத்த பிராமிக் கல்வெட்டொன்றில் 'வேளிர்' குழுவைச் சேர்ந்த ஒருவன் குதிரைகளை மேற்பார்வை செய்யும் பொறுப்பதினாரியாகக் கடமைபாற்றியது மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது ¹¹⁹ இவ்வசறே தமிழ் வணிகர் ஈழத்தில் கிறிஸ்தவத்திற்கு முன்னர் செல்வாக்குப்பெற்றிருந்ததை அநுராதபுரம், வவுனியா, சேருளே குடிவில் போன்ற இடங்களிற் காணப்படும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் ஆதரிக்கின்றன ¹²⁰ அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள குடுவிலில் காணப்படும் கல்வெட்டின் தமிழ் வணிகரின் மனைவி 'திஸ' ற்றிய குறிப்புண்டு. அத்துடன் இக்கல்வெட்டில் இவ்வணிகர்கள் நீண்ட காலமாக இங்கு குடிகொண்டு இவ்வணிகத் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்ததை இதில் இடம்பெற்றுள்ள 'தீசவாபி' பெரறன் வணிகர் என்ற பதம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது பழைய என்ற பொருளைத் தருவது தான் 'பொறன்' என்ற பதமாகும். இத்தகைய வணிகர்கள் குழுக்களாக இயங்கியதை அநுராதபுரத்தில் கிடைத்துள்ள கி. மு 3/2 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பிராமிக் சாசனம் மேலும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவர்கள் இவ்விடத்தில் நிலைகொண்டு வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதைக் கூறும் இச்சாசனத்தில் இவர்களின் பெயர்கள் மட்டுமன்றி இவர்களின் தலைவன் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. சக, நசக, திஸ, கபிரசயாத போன்ற இவர்களின் பெயர்கள் பௌத்த மதத்தினை இவர்கள் தழுவி இருக்கலாமென உணர்த்துகின்றன. வவுனியாவிலுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் தமிழ் வணிகன் விசாகன் பௌத்த மதத்திற்கு அளித்த நன்கொடை பற்றியே பேசப்படுவதும் ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது

அநுராதபுரக் - கல்வெட்டின் இன்னொரு சிறப்பு யாதெனில் இக்குழுவின் தலைவனாகிய கப்பலோட்டியாகிய (நாவிசு) கனாயான் (கராவ) என விளிக்கப்படுவதாகும். நாவிசு என்ற பதம் கப்பலோட்டியையே குறிப்பதாகும். இக்கப்பலோட்டி கரையார் சமூகத்தினைச் சேர்ந்தவனாகக் காணப்படுகின்றான் பரத

குலத்தின் ஒரு பிரிவினரே கரையார் ஆகும். ஈழத்திலுள்ள நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் இக்குலத்தவர் பட/பரத என விளிக்கப்பட்டுள்ளதை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவர்கள் குதிரைவாணிபத்திலீடுபட்டதோடு மூத்து சங்கு குளித்தல் ஆகிய தொழில்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். மூத்து குளித்தலில் ஈடுபட்டிருந்தோரை முக்குவர் என அழைக்கப்பட்டனர். கண்ணகி வழக்குரை காவையில் வரும் 'மீகாமலும்' இக்கரையார் சமூகத்தவனே அத்துடன் மீகாமனென்பது 'கப்பலோட்டி' எனப்பொருள்படும். இதற்கும் அநுராதபுரத்திலுள்ள 'நாவிசு' என்ற பதத்திற்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமை அவதானிக்கத்தக்கது. மீகாயன் வெடியரசன் ஐதிகங்கள் கூட வாணிபத்துறையில் இச் சமூகத்தினரிடையே ஏற்பட்ட போட்டி, பூசனாத் தித்தரிக்கும் ஐதிகங்களாகலாம். அது மட்டுமன்றித் தமிழகத்தவருக்கு வாணிபக் குழுக்களாக இயங்கியதை சோவலன், கண்ணகி ஆகியோரின் தந்தைமாரின் பெயர்களே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மாசாத்துவான் என்பது 'தரைவழி வர்த்தகக் குழுவின் தலைவன்' எனப் பொருள்படும். இவ்வாறே மாநாய்கன் என்பதும் கடல்வழி வர்த்தகக் குழுவின் தலைவன் என்பது பொருளாகும்.

தமிழ்நாட்டு வணிகர் ஈழத்தோடு கொண்டிருந்த உறவு ஐதிகங்களாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாகநாட்டு (ஈழத்தின் வடபகுதி) இளவரசி பீலிவளை தனது மகனை அவனின் தந்தையாகிய சோழ அரசன் நெடுங்கிள்ளிக்கு இப்பகுதியுடன் வர்த்தக நடவடிக்கையிலீடுபட்டிருந்த சம்பளச் செட்டிமூலம் அனுப்பிய செய்தியானது இருபகுதிகளுக்குமிடையே காணப்பட்ட வர்த்தகத்தில் 'செட்டி' வணிகர் கொண்டிருந்த பங்கினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.¹²¹ நாகநாடாகிய மணிபுலவத்தில் தென் கிழக்காகிய நாடுகளுடன் வர்த்தக நடவடிக்கைகளிலீடுபட்ட தமிழ் வணிகர் தங்கி நின்றுசெல்வது பற்றியும் மணிமேகலை குறிப்பிடுகின்றது.¹²² தமிழகப் புகார் நகரத்தில் வாணிபத்திற்காக வந்து குவீந்த வெளிநாட்டுப் பொருட்களில் ஈழம், கடாரம் (மலாயா) ஆகிய நாடுகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பொருட்களே ஈழத்துணவும் தாழகத்தாக்கமும் எனப் பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது.¹²³ ஈழத்

தவர் உரோமருடன் மேற்கொண்ட வர்த்தகத் தொடர்புகள் கிறிஸ்தாப்த காலத்திற்கு முன்னர் தமிழகத்தினூடாகவே நடைபெற்றன. உரோமர்கள் ஈழத்திற்கு வருவதற்குப் பதிலாக ஈழத்து வாசனைத் திரவியங்களை தமிழகத் துறைமுகங்களிலேயே பெற்றுச் சென்றனர். இக்கால ஈழத்தின் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் தமிழ் வணிகர் பெற்றிருந்த காத்திரமான பங்கு புலனாகின்றது. தென்கிழக்காகிய நாடுகளுடன் மட்டுமன்றி மத்திய தரைப் பிரதேசத்திலும் செங்கடலூடாக வாணிப நடவடிக்கைகளில் இவர்கள் ஈடுபட்டிருந்ததை எகிப்து நாட்டில் கிடைத்துள்ள கமிம் வணிகரின் பெயர் பொறித்த கி. பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் பிராமி வடிவிலமைந்த இரு மட்பாண்டச் சாசனங்கள் உறுதி செய்கின்றன.

இவ்வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட தமிழ் வணிகரை ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் 'கஹபதிகள்' என அழைக்கின்றன. வியாபார நடவடிக்கைகளிலீடுபட்ட செல்வந்த குழுவின் ரையே சுட்டி நிற்கின்ற பதமாக இதனைக் கொள்ளலாம்.¹²⁴ இத்தகைய குழு என்றான் மாசாத்துவான், மாநாய்கன் ஆகியோரும் அடங்குவர். தமிழகத்தில் மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள திருப்பரங்குன்றக் கல்வெட்டில் (கி. பி. 1/2ஆம் நூற்றாண்டு) இக்குழுவின் 'குடுமிகன்' என்ற பதத்தினாலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளான்.¹²⁵ இக்கல்வெட்டு 'ஈழத்துக் குடுமிகன்' பற்றிக் குறிப்பிடுவதை நோக்குப்போது ஈழத்து வணிகன் மதுரையில் தங்கி வியாபார நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்ததை தெரிகிறது. மதுரையின் கிடைக்கும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் இங்கு நடைபெற்ற வர்த்தக நடவடிக்கைகள் பற்றிப் பேசுவதும் ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது.

கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பல்லவ கிரந்தத்திற்கு காண்படும் திரியாய்ப் பாறைக்கல்வெட்டில் ரபுசக்க, வல்லிக என்ற இருவணிகர்கள் பற்றியும் அவர்கள் அமைத்த கிரிகண்ட தூபி பற்றியும் குறிப்புகளும்.¹²⁶ பல்லவ கிரந்தத்தில் இது காணப்படுவதால் இவர்களை தமிழக வணிகர் எனக் கருங்கண்டு கொள்ளுவதில் தவறில்லை. எனினும் இவர்கள் குடியிருந்த பெயர்களும் இவர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளை இவர்களைப் பௌத்தர்களாகவே இனங்காண வைக்கின்றது. பல்லவர் காலத்தில் திரிகோணமலைப் பகுதியுடன் தமிழகத்தவ வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதை இங்குள்ள 'பல்லவ வங்க' என்ற துறைமுக

கத்தின் பெயர் எடுத்துக் காட்டுகின்றது வங்கம் என்றால் உப் பல் எனப் பொருள்படும். பல்லவ நாட்டிலிருந்து வந்த சப்பல் கள் நிறைந்து காணப்பட்டதால் இது இவ்வாறு பெயர் பெற்றி ருக்கலாம். அநுராதபுரத்தில் தமிழ் வணிகர் குழுக்களாக இயங் கிச் செயற்பட்டதை இங்கு கிடைத்த மூன்று தமிழ்க் கல்வெட்டு கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவற்றுள் முதலாவது 'நான்கு நாட்டார்' என அழைக்கப்பட்ட வர்த்தக கணத்தவரது ஆகும். இவர்கள் இங்குள்ள மாகோதைப் பள்ளிக்கு அளித்த நிவேதனம் பற்றி இது கூறுகின்றது. மகோதை என்பது பழைய சேர நாட் டிற் காணப்படும் இடமாதலால் இவர்கள் இவ்விடத்திலிருந்தே இங்கு வந்தவர்கள் எனலாம். மற்றைய இரு கல்வெட்டுகளும் 'குமாரணம்' என அழைக்கப்பட்ட மற்றுமொரு தமிழ்க் வர்த்தக கணத்திற்குரியது. இக்கல்வெட்டில் இங்குள்ள இந்து ஆலயத்தில் நடைபெறும் கிரிகைகளுக்கு இவர்கள் நிவேதனமாக அளித்த பணம் பற்றிய குறிப்புளது. இப்பணத்தை இங்குள்ள வணிக ரான 'செட்டி' களிடமிருந்து இவர்கள் பெற்றதாகவும் கூறப்படு கின்றது. முதலாவது இராஜ ராஜன் ஈழத்தில் மீது படை எடுக்க முன்னர் ஈழத்து அரசியல் நிலையை குதிரை வணிகவின் மூல மாக அறிந்த செய்தியினைச் சூளவம்சம் குறிப்பிடுவதை நோக்குமா போதும், இக்காலத்தமிழகக் கல்வெட்டுகளில் 'குதிரைச் செட்டி' என்ற பதம் காணப்படுவதை அவதானிக்கு போதுந் இச் செட்டிகள் குதிரைவாணிபத்திலு் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்கொள் ளலாம்.

தலைநகரில் மட்டுமன்றி ஈழத்தின் பிறபாகங்களிலும் இவர் கள் செயற்பட்டதை பதுளையிற் கிடைத்த கி.பி 10ஆம் நூற் றாண்டுக்குரிய சிங்கள மொழியிலமைந்த தூண்கல்வெட்டொன்று எடுத்திய புகின்றது. 127 இக்கல்வெட்டு கொபிதிம என்ற இடத் தில் செயற்பட்ட தமிழகத்து இனனொரு வணிக கணமாகிய 'வணிக்கிராம' பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் பதிப்பித்த பரணவித்தான தென்னிந்தியச் சாசனங்களில் விளிக்கப்படும் 'மணிக்கிராமம்' என்ற வர்த்தககணமே இவ்வாறு 'வணிக்கிராம' என இக் கல்வெட்டில் அழைக்கப்பட்டுள்ளதென எடுத்துக் காட் புயுள்ளார். இக்கல்வெட்டானது கொபித்திம என்ற இடத்தில் விசையிகளும் வணிகர்களும் வாழ்ந்ததை எடுத்தியப்பும் அதே நேரத்தில் இவர்களின் உரிமைகள் கடமைகள் பற்றியும் அரசு உத் தியோகத்தார் எவ்வாறு இவர்களை அணுக வேண்டுமென்றும், இவ் வணிக கணத்தினரின் சிறப்புரிமைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுவது

அவதானிக்கத்தக்கது. இத்தகைய சிறப்புரிமைகள் தமிழகவணிகர் ஈழத்தில் சிறப்பான அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்ததை விளக்குகின் றன எனலாம்.

ஈழத்து வர்த்தகத்தில் தமிழகத்தாரின் பங்கு காத்திரமாக அமைந்ததை மேற்கூறிய சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஈழத்து வாசனைத் திரவியங்கள், யானைகள், பொன், மூத்து, சங்கு ஆகியன இவர்களை இங்கு ஈர்த்தன. இத்தகைய வாணிப நடவடிக்கையின் களங்களாக வடக்கே அமைந்திருந்த ஜபுகோள பட்டின, பல்லதித்த (வல்லிபுரம்) ஆகியனவும், வடமேற்கே அமைந்திருந்த பிரபலயமிக்க துறைமுகமாகிய மாந்தையும் விளங் கியது. கிழகே 'பல்லவவங்க' திரிகோணமலைத் துறைமுகம் (கோகர்ண) ஆகியனவும் இதிற பங்கு கொண்டிருந்தன. இத்து றைமுகங்களிலும் தமிழர் செல்வாக்கு மிகுந்தே காணப்பட்டதை இவ் வகளின் பெயர்களே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஜம்புகோள என்பதில் இரு பகுதிகள் உள. இவை முறையே ஜம்பு, கோவ ளம் ஆகும். ஜம்பு என்பது நாவல் மரத்தைக் குறிக்கும் சொல் லாகும். கோவளம் தமிழகத்திலுள்ள கோவளத்தையே நினைவு கூருகின்றது. நாவல் மரங்கள் நிறைந்த பகுதியாகையால் இது இவ்வாறு வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். அதுமட்டுமன்றி பாளிநூல்கள் இதனைத் தமிழ்ச் சொல்லாகிய 'பட்டின' என அழைப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பல்லதித்த என்பது வல்லிபுரத்தினைக் குறிக்க லாம். காரணம் 'தித்த' என்பது இறங்குதிறை எனப் பொருள்ப டும். இதனால் 'வல்லிபுரம்' தான் பல்லதித்த என இவ்வாறு அழைக் கப்பட்டிருக்கலாம். வல்லிபுரம் கூட தமிழகத்திலுள்ள செங்கற் பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள இடப்பெயரைக் குறித்து நிற்கின்றது. இவ்வாறே மாந்தை என்பதும் பெருந்தோட்டம் என்பதும் சங்க இலக்கியங்களில் தமிழகத்துறைமுகத்திற்கு வழங்கப்பட்ட பெய ரென்பதை குறித்தோகையிற் காணப்படும்.

'முனா அதியானையின் குருகின் கானலம்
பெருந்தோட்ட மள்ளார்ப் பிசை வரு உங்
குட்டுவன் மாந்தையின்'

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.¹²⁸ இவ்வடிகள் மாந்தை, பெருந் தோட்டம் ஆகியன தமிழகத்திலிருந்து ஏற்பட்ட மக்கட் புலம் பெயர்வால் இவ்வாறு பெயரிடப்பட்டதை உணர்த்துகின்றன.

பாளிமொழியிலுள்ள 'மாதோட்ட' என்ற வடிவம் பெருந்தோட்டம் என்ற தமிழ் வடிவத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகும் இவ்வாறே 'மாதிகத்' என்ற பாளி மொழியிலுள்ள இத்துறை முகத்தின் வடிவம்கூட பெரிய இறங்குதுறை எனப் பொருள் படும். இதனால் பெருந்துறை|பெருந்தோட்டம் என்பதே இவ்வாறு மாதிர்த்த எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம் இத்துறைமுகத்திற்குப் பெருந்துறை என்ற பெயரும் காணப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வடிவம் தமிழ் கத்திலுள்ள திறப்பெருந்துறையை நினைவு கூருகின்றது. தடா வர்சம் கி. பி நான்காம் நூற்றாண்டு நிகழ்ச்சி நறிக் குறிப்பிடுகையில் இதனை 'வங்காபட்டின' என அழைக்கின்றது.¹²⁹ பொதுவாகவே பாளிநூல்களில் இது 'பட்டின' என்ற தமிழ்வடிவத்தில் அழைக்கப்படுவதும் இத்துறைமுகத்தில் தமிழர் பெற்ற செல்வாக்கினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதன் சிறப்பினை மாதோட்டத்து ஸ்வரணப் பாடிய நாயன்மார்களான சம்பந்தரும் சுந்தரரும் நமது பாடல்களில் குறிப்பிடத் தவறவில்லை.¹³⁰ சுந்தரர் இதனை 'வங்கம் மலிகின்ற மாதோட்டம்' என்றார். சர்வதேச வர்த்தக நிலையமாக எய்ச்சி பெற்ற இத்துறைமுகத்தில் சிறப்பினை இங்கு கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகளும் உறுதி செய்கின்றன.¹³¹ இவ்வாறே திரிகோணமலைத் துறைமுகத்தின் பழைய வடிவமாகிய 'கோகர்ண' என்பது தமிழகத்தின் மேற்குக் கரைத் துறைமுகமாகிய 'கோகர்ணவை' நினைவு கூருகிறது. 'பல்லவ வங்க' என்பதின் மூலவடிவமும் இத்தகைய சான்றுகள் பலவகைய சமுத்திரன் வாணிபத்தில் தமிழ் கத்தோர் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் எச்சங்களே எனலாம்.

11 சமயம்

பண்டைய சமுத்து மக்களின் மதமாக இந்து மதமே விளங்கியதை விஜயன் பண்டுகாபயன் காலத்து ஐதீகங்கள் விளக்குகின்றன. விஜயன் குமுஷனர் சமுத்திற்கு வந்த போது அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு நல்கிய கெய்னம் 'உப்புலவண்ண' ஆகும்.¹³² பாளிநூல்கள் கூறும் இக்கடவுள் வேறு யாருமல்ல, தமிழ் நூல்கள் கூறும் மாயோனே காரணம் 'உப்புல' என்றால் கறுப்பு நீலம் எனவும், வண்ண என்றால் நிறம் எனவும் பொருள்படும் இதனால் 'நீல வண்ணன்' எனப்பொருள் தரும் இக்கடவுளை மாயோன் என இனங் காணலாம். தொல்காப்பியத்தில் முதன்மைப் படுத்தப்படும் மாயோனுக்கு அடுத்த கடவுளாகச் 'சேயோனான்' முருகன் விளங்குகின்றான். பொம்பரிப்பில் அகழ்வுகள்

போது கிடைத்த வேல், இக்கரைக்குளதிரே உள்ள பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஆதிச்ச நல்லூரின் கிடைத்த முருகவணத்திற்குரிய பொருட்களை நினைவூட்டுகின்றது.¹³³ சமுத்தின் வடபகுதியில் கந்தரோடையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின்போதும் இத்தகைய வேலொன்று கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.¹³⁴ விஜயன் ஐதீகத்தில் வடபகுதியில் காணப்பட்ட சிவ, சக்தி முருக ஆலயங்கள் பற்றிய குறிப்புண்டு எனலாம்.¹³⁵ வடபகுதிப் பரணப்பட்ட திருத்தம்பலேஸ்வரர், திருத்தம்பலேஸ்வரி ஆலயங்கள் முறையே சிவ, சக்தி வழிபாட்டிடங்களாக விளங்கின எனலாம் இவற்றோடு இணைத்துக் கூறப்படும் கதிரை ஆண்டார் கோயில் முருக தலமாகவும் விளங்கியிருக்கலாம். காரணம் உக்கிர நிகங்கள் கதையில் கதிரைமலையிற் காணப்பட்ட முருக தலப்பற்றிக்கூறப்படுகின்றது.¹³⁶ இத்துடன் உக்கிர சிங்களின் மனைவி மாருதப்புரவீகவல்லி மாவிட்டபுரத்தில் அமைந்த முருக தலம் பற்றிய குறிப்பும் உளது. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை விஜயனின் காலக் கோயில் களாக கிழக்கே இருந்த கோணேறுவரம் (சுவறுதலாகத் தம்பலகாம ஸ்வரகரைக் குறிக்கின்றது) செற்கே தொந்திராவிலிருந்த சந்திரசேரிஸ்வரம், வடமேற்கே காணப்பட்ட திருச்சேதீஸ்வரம் ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது.¹³⁷ இவ்வாற பண்டுகாபயன் ஐதீகங்களிலும் அந்நரதபுரத்திற் காணப்பட்ட சிவ, விங்கவழிபாடு பற்றிய குறிப்புகள் உள்.¹³⁸

மேற்கூறிய சான்றுகளை உறுதி செய்வனவாக அமைவது தான் சமுத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் இந்துப் பெயர்களாகும். இப்பெயர் அட்டவணையில் பல்வேறு பிராமண கோத்திரங்கள் மட்டுமன்றி வடநாட்டு இந்துமத அலையாற் சுதேச திராவிட வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள் வடநாட்டுப் பெயர்களைக் கொண்டு அழைக்கப்பட்டதும் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது.¹³⁹ இவ்வாறு வழிபடப்பட்ட தெய்வங்களில் சிவன், முருகன் (ஸ்கந்தன், மகாசேனன், விசாகன்) விஷ்ணு, நாராயணன், காளி துர்க்கை, ஸ்ரீ, லக்மி போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளைப் பேணியோரே பௌத்தத்திற்கு மாறியதை பௌத்த மதத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட கொடைகளைக் கூறும் இக்கல்வெட்டுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பௌத்தத்திற்கு மாறிய இன்றைய சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் இந்து மதத்தினைக் கடைப்பிடித்த இன்றைய தமிழ் மக்களின் மூதாதையினரிடமிருந்து கலாசார ரீதியிலும் வேறுபடத் தொடங்கினர். சில சமயம் இந்து மதத்தினர் மீது பௌத்த மதத்தவருக்

குக் காழ்ப்புணர்ச்சியும் ஏற்பட்டாலும் பண்டைய ஈழத்து வரலாற்றில் இத்தகைய சம்பவங்கள் மிக மிக அரிதே. இத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சியையே கி. பி 4 ஆம் நூற்றாண்டுகுரிய மகாசேனனின் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இம் மன்னன்கோகர்ண திருக்கோணேஸ்வரம்) ஏகாவல (ஏறாலூர்), பிராமணன் கலந்நனின் ஊர் ஆயிவற்றிற் காணப்பட்ட சிவலிங்க வழிபாட்டிடங்களை அழித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.¹⁴⁰ இவை யாவும் இன்றைய கிழக்குமாகாணத்திற் காணப்பட்ட இந்துக் கோயில்களாகும். திருக்கோணேஸ்வரம் போன்று திருக்கேதீஸ்வரமும் இக்காலத்திற் சிறப்புப் பெற்றிருந்ததைத் தடாவர் சம் கூறுகின்றது.¹⁴¹ எனினும் சிங்கள மன்னர்கள் பௌத்தர் எள்க மாறிய அதே நேரத்தில், பாளி நூலோர் இந்துமத வழிபாட்டு முறைகளைத் தவறான நெறிகள் எனப்போதித் தோதும் கூட நாட்டார் சமய நம்பிக்கைகளாக இந்து மத வழிபாட்டு முறைகள் பௌத்தர்களால் அநுசரிக்கப்பட்டன சிங்கள மன்னர்களும் இதைப் போஷிக்கத் தவறவில்லை. சிங்கள மன்னர்கள் சிலர் இந்து சமய வழிபாட்டு முறைகளையும் கடைப்பிடிக்கத் தவறவில்லை இத்தகைய வழிபாட்டை திருக்கோணேஸ்வரத்தில் இயற்றியவர்களாகக் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் மகாநாக என்ற இளவரசனும் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் மானவர்மனும் விளங்குகிறார்கள். இவர்கள் திருக்கோணேஸ்வரத்தில் இயற்றிய கிரிகைகள் பற்றிச் சுவைமச்சம் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁴² இந்து மதக் குருமாரான பிரசமணனையும் இந்துமத வழிபாட்டிடங்களையும் சிங்கள மன்னர்கள் போஷித்ததற்கும் ஆதாரமுண்டு.¹⁴³

கி. பி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் பல்லவராட்சியில் ஏற்பட்ட இந்து கலாசார மறுமலர்ச்சி ஈழத்து இந்துமதத்திற்கும் ஒரு புதிய உத்வேகத்தினை அளித்தது. இதனை திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோரின் திருக்கேதீஸ்வரப் பதிகங்களும், திருஞானசம்பந்தரின் திருக்கோணேஸ்வரப் பதிகமும் எடுத்தக் காட்டுகின்றன இக்காலத்தில் கி. பி 9 ஆம் நூற்றாண்டில் திருக்கேதீஸ்வரம் ஒரு புனித தலமாக பௌத்தர்களாலும் அங்கேரிக் சப்பட்டதை அநுராதபுரம், கதிர்காமம் ஆகிய பகுதிகளிலுள்ள சிங்களக் கல்வெட்டுகள் எடுத்தியம்புகின்றன.¹⁴⁴ இக்கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிட்ட நிபந்தனைகளை மீறுவோர் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் (மாதோட்டத்தில்) பசுவைக் கொன்றதால் ஏற்படும் பாபத்திற்குரிய நிலையை அடைவர் என இவை கூறுகின்றன இக்காலந்தொட்டு கற்களையும் உலோகங்களையும் பயன்படுத்தி ஆக்கப்பட்ட இந்துமதக் கடவுளர் சிலைகள் பலவும் ஈழத்திற்

கிடைப்பதை நோக்கும்போது பல்லவர் காலத்தில் ஈழத்துடன் ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார - கலாசார உறவுகளால் ஈழத்து இந்துக்களை மரபும் புத்துயிர்பெற்றது எனலாம். ஈழத்தின் தென்பகுதியிலுள்ள தொந்திராவி லுள்ள 'உப்புல வண்ணன்' ஆலயம் ஆரம்ப காலப் பல்லவர் கலைமரபு ஈழத்துக்கலை மரபில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்குக்குச் சிறந்த உரைகல்லாக விளங்குகின்றது.¹⁴⁵ பல்லவ பாணியில் அமைக்கப்பட்ட பல இந்துச் சிலைகளும் செப்புத் திருமேனிகளும் இக்காலத்தில் செல்வாக்குக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகின்றன இசுறுமுனியாவிற்காணப்படும் யானைகளின் உருவங்கள், மனிதனும் குதிரையும், இசுறுமுனியாக் காதலர்கள் என வகுணிக்கப்படும் சிலையும் பார்வதியும் இக்காலத்தில் அநுராதபுரப்பகுதியில் பல்லவ கலைமரபு ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினை உணர்த்துகின்றன.¹⁴⁶ இவ்வாறே திருக்கேதீஸ்வரத்திற் கிடைத்துள்ள கல்லிணைலான பிள்ளையார்சிலை, செப்புப்படிவங்களான சோமஸ்கந்தமூர்த்தி, சண்டேஸ்வரமூர்த்தி ஆகியனவும் இக்கால கலைமரபுக்கான சிறந்த உதாரணங்களாக விளங்குகின்றன.¹⁴⁷ அநுராதபுர நுதனசாலையிற் கிடைக்கும் செப்புத் திருமேனியான அர்த்தநாரீஸ்வரம் சிலையும் பல்லவர் கலைப்பாக்குரியதொன்றாகும்.¹⁴⁸ இவ்வாறே ஈழத்தின் கீழ்க்குப் பகுதியிலும் தீரிகோணைகலை மாவட்டத்திலுள்ள கந்தளாயிற் கிடைத்த விஷ்ணு சிலை¹⁴⁹ குருக்கள் மடத்திற் கிடைத்த விஷ்ணு சிலை¹⁵⁰ ஆகியனவும் ஈழத்தின் கீழ்க்குப் பிராந்தியத்திலும் இக்காலமரபின் படர்ச்சியை எடுத்தக் காட்டுவவாய் அமைகின்றன. அநுராதபுரத்திலுள்ள இந்துக்கோயில்களின் அழிபாடுகள் மத்தியில் கல்லிலான லிங்கம் சிவன், விஷ்ணு காளி, வீநாயகர் ஆகியோரது சிற்பங்கள் கிடைத்துள்ளன.¹⁵¹

இந்துக் கோயில் அழிபாடுகள் மட்டுமன்றி பிராமணரின் குடியிருப்புகளும் அநுராதபுரத்தில் காணப்படுகின்றன. கி. பி. 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டுகுரிய கலைமரபில் ஆக்கப்பட்ட இக்கட்டிடங்களின் அடித்தளங்கள் செங்கட்டிகளைக்கொண்டு அமைக்கப்பெற்றன. இவற்றின் மேற்பகுதிகள் அழிந்து விட்டாலும் இக்கட்டிடங்களில் இந்துக் கோயிலிற் காணப்படும் கர்பகிருகம், அந்தராளம், அர்த்தமண்டபம் போன்ற பகுதிகள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.¹⁵² அண்மையில் பூநகரி மாவட்டத்திற் மண்ணித்தலையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிவாலயமும் முற்பட்ட சோழர் காலக் கலைமரபுக்குரியது எனலாம்.¹⁵³ யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிற் மாருதப்புவல்லி சோழநாட்டிலிருந்து சிற்பிகளை

அழைத்தும், திருவுருவங்களைத் தருவித்தும் மாவிட்டபுர முருகன் ஆயத்ததை அனமத்த யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையில் செய்தி யானது இக்காலத்தில் ஈழத்தில் இந்து ஆலயங்களை அமைப்ப தற்கு தம்முடையதிருந்து ஈழப் நோக்கி வந்த இந்தக்கலைஞர் கள் பற்றிய நிகழ்ச்சியையே எடுத்துரைக்கிறது எனலாம். இதே போன்ற ஆலயங்கள் திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகிய பகுதிகளிலும் காணப்பட்டிருக்கலாம். மட்டக்களப்பு மான் மியம் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் ஆடகசவுந்தரி காலத்தில் மேற் கொள்ளப்பட்ட திருப்பணிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁵⁴

பெளத்த மதம் சிங்கள மொழி பேசுவோருக்குரிய மதமாக வளர்ச்சி பெற்றாலும் கூட தமிழ்ப் பேசுவோரில் ஒரு பகுதியினர் ஒரு காலத்தில் இம்மதத்தினை அநுசரித்ததற்கும் போஷித்ததற் குமான தடயங்கள் உள வவுனியாவில் கிடைத்துள்ள கிறீஸ் தாபத்திற்கு முந்தியபிராமிக்கல்வெட்டுகள், அநுராதபுரத் தமிழ் வணிகரின் கல்வெட்டு கந்தரோடை மட்பாண்டச்சாசனம், எல்லி புரப் பொற்சாசனம் ஆகியவை இதற்கான தலை சிறந்த உதா ரணங்களாகும். பாளி நூலோர் ஈழத்தினை அரசாண்ட சேனன்குத்திகள், எல்லாளன் போன்றோரைத் தவறான சமய நம்பிக்கைகளைப் (இந்து சமய நம்பிக்கைகளைப்) பேணியவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டாலும் கூட கி. பி 5ஆம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத் தில் ஆட்சி செய்த பாண்டிய மன்னர் பெளத்தத்தினைப் போஷித்ததை இவர்கள் விட்டுச் சென்ற கல்வெட்டுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.¹⁵⁵ இவர்களின் ஒருவனாகிய பரிண்ட மன்னன் கல்வெட்டு குருநாகல் மாவட்டத்திலுள்ள அரகம் என்ற இடத்தில் கிடைத்துள்ளது. இதில் இங்குள்ள விகாரைக்கு இம்மன்னன் அளித்த நிவேதனம் பற்றிய குறிப்புண்டு. மற்றொருவனான குட்ட பரிண்ட புத்ததாஸ (புத்தரது அடிமை) என அழைக்கப்பட்டதை பெளத்த மதத்திற்கு அளித்த கொடைபற்றிக் கூறும் இம்மன்னனின் மனைவியின் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. கதிர்க்காமத்திலுள்ள பெளத்த விகாரையை தானிய என்ற பாண்டிய மன்னன் போஷித்ததை இங்குள்ள கல்வெட்டு எடுத்தியம்புகின்றது. இக்கல்வெட்டுகளில் இம் மன்னர்கள் பெளத்தர்கள் என்பது தெளிவாகக் கூறப்படா விட்டாலும் கூட பெளத்த மதத்தினை இவர்கள் போஷித்தமை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளமை தெளிவாகின்றது. இவ்வாறே பிற்பட்ட அநுராதபுர காலத்தில் செல்வாக்குள்ள இராணுவத் தலைவர்களாக விளங்கிய பொத்தகுட்ட, பொத்தசால, மகா கந்த ஆகியோர் பெளத்த மத நிறுவனங்களைப் போஷித்ததற்

கான ஆதாரங்களும் உள. கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய திரியாய் பாறைக் கல்வெட்டு, கி. பி. 9ஆம்/10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு ஆகியன தமிழ் வணிகர் பெளத்த மதத்தினைப்போஷித்ததற்கான சிறந்த சான்றுகள் ஆகும்.

முடிவுரை:

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது ஈழத்தப் பாளிநூல்கள் தமிழரை இந்நாட்டிற்கு அந்தியரெனவும், படை எடுப்பாளர், ஆக்கிரமிப்பாளர், தவறான சமய நம்பிக்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் எனக் கூறியுள்ளன. அத்துடன் ஈழத்து நாகரீக கர்த்தாக்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த விஜயனும் அவன் வழி வந்தோருமே எனவும் இவை எடுத்துரைத்தாலும் கூட கடந்த இரு தசாப்தங்களாக ஈழத்தில் நடைபெற்ற தொல்லியல் ஆய்வுகள், ஆராய்ச்சிகள், தற்கால - சிங்கள தமிழ் மொழிகளைப் பேசுவோர் தென்னிந்திய கலாசாரத்தின் வழிவந்தவர்கள் என்பதை உணர்த்தியுள்ளன. சிங்கள மொழியைப் பேசுவோரின் மூதாதையினர் பெளத்தத்தினைத் தழுவியதால் ஏற்பட்ட வட இந்தியக் கலாசாரப் படர்க்கை, இக்காலத்தில் தமிழகம், ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களுக்கிடையிலான உறவுகள், சிங்கள - தமிழ் மொழி பேசுவோரைத் தனித்தனியான கலாசாரத்தினை பேணுபவர்களாக வளர்த்தெடுத்தன. எனினும் ஈழத்துத் தமிழ்மக்களின் கலாசாரத்தில் தமிழகத்தின் பங்கு மிகக்காத்திரமாக அமைந்திருந்தது இதனால் ஈழத்துத் தமிழ்க் கலாசாரம் சிங்கள கலாசாரத்தில் அமிழாது தனது தனித்துவத்தினைப் பேண வழிபிறந்தது.

- 1 **Dipavamsa**, (Tr. & Ed) Law, B. C, The Ceylon Historical Journal, Vol. VII, July and October 1957 and Jan. and April 1958, Nos. 1 - 4. ;
Mahavamsa, (Tr. & Ed) Geiger. W., (Colombo), 1950;
Culavamsa, (Tr. & Ed) Geiger. W., Reprint, Vols 1 - 11 (London), 1973; **Rajavaliya** Ed. Gunasekara B., Colombo 1911 **Nikaya Sangrahaya**, (Ed), Gunawardhane, D. F 1908 **Pujavaliya**, (Ed) Suravira, A. V. (Colombo) 1961.
- 2 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, (பதிப்பு) சபாநாதன், குல (கொழும்பு), 1953; கைலாயமாலை, (பதிப்பு) ஜம்புலிங்க பிள்ளை, சா. வே., (சென்னை), 1939 கோணேசர் கல்வெட்டு, (பதிப்பு), சண்முகரத்தின ஐயர், (யாழ்ப்பாணம்), 1909, தளிண கைலாச புராணம், (பதிப்பு), வைத்திலிங்க தேசிகர், பு. பொ., (பருத்தித்துறை), 1916; திரிகோண சல புராணம், (பதிப்பு) சண்முகரத்தின ஐயர், (யாழ்ப்பாணம்), 1901 வையா, (பதிப்பு) ஞானப் பிரகாசர், சுவாமி; (யாழ்ப்பாணம்) 1921 வையா பாடல், (பதிப்பு) நடராசா, க. செ. (கொழும்பு) 1980 மட்டக்களப்பு மான்மியம், நடராசா, எவ். எக்ஸ். லி. (கொழும்பு), 1962.
- 3 Deraniyagala, S. U, The Pre - Historic Chronology of Sri Lanka, Ancient Ceylon, Vol 6, 1990 பக். 211 - 250
சிறுதம்பலம், சி. க., 'இலங்கையிற் தொல்லியல் ஊர்ச்சி - வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்', கலைஞானம், (கல்விக் கழக வெளியீடு), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், (யாழ்ப்பாணம்) 1982 - 83; சிறுதம்பலம் சி. க., 'வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்' ஆய்வு, (ஆய்வு நிறுவன வெளியீடு), ஏப்ரல் 1987, பக். 37 - 46.
- 4 Deraniyagala, S. U மே. கூ. க. 1990
- 5 Sitrapalam, S. K. The Megalithic culture of Sri Lanka Unpublished Ph. D Thesis, University of Poona, (Poona) 1980.
- 6 Ellawella, H. Social History of Early Ceylon, (Colombo) 1969, அதி. 6.
- 7 Paranavitana, S., (ed) History of Ceylon, Vol I, Part I, (Colombo), 1959.
- 8 Mendis, G. C., 'The Vijaya legend' in Jayawickrama, M. A. (ed), Paranavitana Felicitation Volume (Colombo) 1965, அதி. 263 - 279
- 9 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 7 வரி 42.
- 10 Burrow, T., Collected papers on Dravidian, Linguistics (Annamalai Nagar) 1968.
- 11 வேலுப்பிள்ளை, ஆ., தொடக்ககால ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியும், தொடக்கப் பேருரை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், பங்குனி 19. 1986. ப. 12.
- 12 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 7, வரி 58.
- 13 மேற்படி, அதி 7, வரி 40 - 42.
- 14 Nicholas, C. W., 'Historical topography of Ancient and Medieval Ceylon', J R A. S. C. B 'New Series, Vol. VI, 1963. பக். 74 - 75
- 15 Champaklakshmi, R., 'Archaeology and Tamil literary Tradition', Puratattva, No 8, 1975 - 76. அடிக்குறிப்பு 6 பக். 120
- 16 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை. மே. கூ. நூல் பக் 4 - 5
- 17 Ellawella, H. மே. கூ. நூல். அதி 7.
- 18 Mahavamsa மே. கூ. நூல். அதி. 37 வரி. 40 - 41.
- 19 சிறுதம்பலம், சி. க., 'தமிழர் பற்றிக் கூறும் ஈழத்து பிராமிக் கல்வெட்டுகள் பற்றிய சில கருத்துக்கள்', தம்மோசை, 1988 - 89. யாழ் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, பக் 29 - 35
- 20 Sitrapalam, S. K., 'Proto-historic Sri Lanka An interdisciplinary Perspective' Journal of the Institute of Asian studies, Vol VIII, No. I, செய் 1990 பக் 1 - 18
- 21 Sitrapalam, S. K., The Dawn of Civilization in Sri Lanka - A study Paper presented at the 1st Annual Sessions of the Jaffna Science Association April 1992
- 22 Kennedy, K. A R., The Physical Anthropology of the Megalithic Builders of South India and Sri Lanka, (Canberra), 1975. LU Lukas, John, R. A and Kennedy Kenneth, A. R. 'Ecological Anthropology of Human remains from Pomparippu' Ancient Ceylon, No. 4, 1981 பக். 97 - 142.
- 23 Chanmugam, P. K. and Jeyawardena F. L. W., Skeletal

- remains from Thirukketiswaram Ceylon Journal of Science Section (a) 5 (2), 1954, பக் 65 - 68.
- 24 Sitrapalam, S K , Ancient Jaffna - An Archaeological Perspective, **Journal of South Asian Studies**, Vol. 3. Nos 1 & 2, 1984, பக். 1 - 16
 - 25 Ragupathy, P , **Early Settlements in Jaffna - An Archaeological Survey**, (Madras), 1987.
 - 26 Sitrapalam, S K , மே கூ க. 1980
 - 27 Gunawardhana, W. F , **The Origin of the Sinhalese Language** (Colombo), 1918
 - 28 Sitrapalam, S. K. மே கூ க. 1980
 - 29 Fernando, P. E. , The beginnings of Sinhala Script Education in Ceylon - A Centenary, Volume I, (Colombo) 1969, பக் 19 - 24; Karunaratne, S , **Epigraphia Zeylanica** Vol VII, (Colombo), 1984
 - 30 Buhler, J C, **Indian Palaeography** (Indian Antiquary, Vol. XXXIII) 1904.
 - 31 Nagasamy, R , 'The Origin and Evolution of the Tamil, Vatteluttu and Grantha scripts', Proceedings of the second International conference Seminar of Tamil studies (Madras), 1968 பக் 410 - 415
 - 32 Sitrapalam, S. K , மே கூ க. 1980.
 - 33 Sitrapalam, S. K. , The title Parumaka found in Sri Lankan Brahmi Inscriptions - A Reappraisal, Sri Lanka Journal of South Asian studies, No. 1 (New series) 1986/87 பக். 13 - 25.
 - 34 Seneviratne, S. 'The Bharatas' - A case study of community integration in early historic Sri Lanka in Festschrift 1985 James Thevathasan Rutnam (Ratmalana) 1985. பக் 49 - 56.
 - 35 Sitrapalam, S. K. , 'The from velu of Sri Lankan Brahmi inscriptions A Reappraisal', **The Sri Lanka Journal of South Asian studies**, No 3 (New Series), 1991 / 92, பக். 60 - 71
 - 36 Sitrapalam, S. K. , The title Aya of Sri Lankan Brahmi inscriptions A Reappraisal, Summary of the

- paper submitted to the Archaeological Congress (Colombo) 1988.
- 37 Silva, K. M. De, **History of Sri Lanka**, (Colombo) 1981 பக். 20 - 21.
 - 38 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 1.
 - 39 மணிமேகலை, (பதிப்பு) சுவாமி நாத ஐயர், (சென்னை) 1956. காதை 9, வரி 21, காதை 11, வரி 21 - 26
 - 40 Gunawardana, R. A. L. H. , Pre - lude to the state - An early phase in the evolution of Political institutions in Ancient Sri Lanka, The Sri Lanka Journal of the Humanities, Vol VIII, Nos. 1 & 2, 1982, பக் 1 - 39
 - 41 சிதம்பரனார், அ. சேரர் வரலாறு, (வெளியீடு), திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் 1992
 - 42 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 19, வரி. 54 - 55
 - 43 Paranavitana, S. மே கூ. நூல், 1959, அதி 3.
 - 44 Gunawardana, R. A. L. H. , மே கூ. க. 1982.
 - 45 Paranavitana, S. , மே. கூ. நூல், 1970., பக் 42 - 44
 - 46 மேற்படி, பக். 37 - 38.
 - 47 மேற்படி, பக். 30 - 43.
 - 48 Paranavitana, S. , Inscriptions of Ceylon Vol I, Early Brahmi Inscriptions, (Colombo), 1970 கல். இல. 406.
 - 49 மேற்படி, கல். இல 338.
 - 50 மேற்படி, கல் இல. 378
 - 51 Paranavitana, S. , மே. கூ. நூல், 1959 ப 148.
 - 52 Solheim W G. , and Deraniyagala, S. 1972, Archaeological survey to investigate South - East Asian Pre-historic presence in Ceylon, Ancient Ceylon, Occasional Paper I, (Colombo), 1972.
 - 53 இந்திரபாலா, கா , 'யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம்' (பேராதனை), 1972. ப. 30
 - 54 Paranavitana, S. , மே. கூ. நூல், 1970. பக் 26 - 29
 - 55 Paranavitana. , Vallipuram Gold plate of Vasatha, Epigraphia Zeylanica, Vol IV, No 29, 1934 - 42 பக். 220 - 237
 - 56 Velupillai, A , Tamils in Ancient Jaffna and Vallipuram

Gold Plate, Journal of Tamil Studies, Vol. 19, (Madras) 1981

- 57 Dorai Rangaswamy, M. A., The Surnames of the Sangam Age literary and Tribal, (Madras), 1968.
- 58 Culavamsa, மே. கூ. நூல். அதி. 76, 77.
- 59 Mahavamsa, மே. கூ. நூல். அதி 2 வரி 10 - 11.
- 60 மேற்படி, அதி 21, வரி 13 - 14.
- 61 சிறீவீர, டபிள்யு. ஐ , 'துட்டகைமுனு-எல்லாளன் வரலாற்று நிகழ்வு - 'ஒரு மறு மதிப்பீடு', இலங்கையில் இசைநூலும் சமூக மாற்றமும், சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்க வெளியீடு, (கொழும்பு), 1985, பக் 119 - 140.
- 62 இரத்தினம், ஜே. , எல்லாளன் சமாதியும் வரலாற்று மோசடியும், (தமிழாக்கம் கனகரட்னா ஏ. ஜே) , மறுமலர்ச்சிக் கழகம், 1981,
- 63 mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 25, வரி. 75.
- 64 மேற்படி, அதி 33. வரி 55 - 61
- 65 மேற்படி, அதி 34 வரி 18 - 27.
- 66 Paranavitana, S. மே. கூ. நூல் 1959 பக். 183 - 185
- 67 Paranavitana, S . மே. கூ. நூல், 1970. கல். இல. 94.
- 68 அகநானூறு. (பதிப்பு) காசிலிசுவநாதன் செட்டியார், மு., [திருநெல்வேலி] 1961. செய்: 88, 231, 307; குறுந்தொகை, (பதிப்பு) சோமசுந்தரனார். பொ. வே., (திருநெல்வேலி), 1962, செய். 189, 343, 360, நற்றிணை, (பதிப்பு) சோமசுந்தரனார் பொ. வே. (திருநெல்வேலி) 1962 செ. 366
- 69 பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், (பதிப்பு) சாமிநாதையர் உ. வே., (சென்னை) 1950, பட்டினப்பாலை வரி. 190 - 191.
- 70 புஷ்பரத்தினம், ப. பூநகரிப் பிராந்தியக் தொல்வியல் மேலாய்வில் கிடைத்த தொல்பொருள் சின்னங்கள் - ஒரு வரலாற்று ஆய்வு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கருத்தரங்கில் வாசிக் கப்பட்ட கட்டுரை. 1992.
- 71 புஷ்பரத்தினம், ப. பூநகரி தொல்பொருளாய்வு, யாழ்ப்பாணம்), 1993 பக். 33 - 42
- 72 Paranavitana, S. மே. கூ. நூல், 1970. கல். இல. 356, 357.
- 73 Seneviratne Sudharshan, மே. கூ. க. 1985.
- 74 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல் , 1970, கல். இல. 480.

- 75 கந்தையா, வி. சி , கண்ணகி வழக்குரை, (சுன்னாகம்), 1968.
- 76 Seneviratne, S. மே. கூ. க. , 1985 பக். 49 - 56
- 77 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், பக். 9 - 10.
- 78 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி, 35, வரி. 25 - 28.
- 79 மேற்படி, அதி. 36, வரி. 49.
- 80 Rasanayagam, C. , Ancient Jaffna, (Madras), 1926. ப. 76
- 81 Mahavamsa, அதி. 39, வரி, 32.
- 82 Silva K. M. De; மே. கூ. நூல், பக். 20 - 21.
- 83 Wickremasinghe Don Martino De Silva, Ins. no. 20, 'Jetavanarama Slab - Inscription', Epigraphia Zeylanica, Vol. I, 1912, பக் 230 - 241
- 84 Culavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 44. வரி. 7 - 73.
- 85 மேற்படி, அதி. 44. வரி. 125 - 135.
- 86 மேற்படி, அதி. 47, வரி. 15 - 53
- 87 மே. கூ. நூல், அதி. 42, வரி. 62.
- 88 மேற்படி, அதி. 44, வரி 74 - 75.
- 89 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், பக். 13 - 24. கைலாயமாலை, மே. கூ. நூல், க - நூ.; வைபாபாடல், மே. கூ. நூல், செய். 15 - 18.
- 90 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், பக். 22.
- 91 புஷ்பரத்தினம், ப., 'யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் தலைநகர்-புதியநோக்கு', முத்தமிழ் விழா மலர், 1991, விடுதலைப்புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக்கழக வெளியீடு (யாழ்ப்பாணம்) 1991 பக். 36 - 55
- 92 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், பக். 23 - 24
- 93 Culavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 50, வரி. 12 - 36
- 94 Paranavitana S., மே. கூ. நூல், 1959. ப. 347.
- 95 மேற்படி.
- 96 Sitrampalam, S. K. மே. கூ. க. 1990.

- 97 அகநானூறு. மே. கூ. நூல். செய். 88, 231, 307;
குறுந்தொகை, மே. கூ. நூல், செய். 189, 343, 360;
நற்றிணை, மே. கூ. நூல், செய். 366
- 98 இந்திரபாலா கா, அநுராதபுரத்திலுள்ள நான்கு நாட்டார்
கல்வெட்டு 'சிந்தனை' மலர் 1, இதழ் 4, பேராதனை 1968
- 99 Indrapala, K., 'Two Inscriptions from the Hindu Ruins
Anuradhapura' Epigraphia Tamilica, vol. I, Part I,
(Jaffna), 1971. பக். 1 - 5.
- 100 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1959 ப. 39
- 101 Indrapala, K., 'Early Tamil settlements in Ceylon',
J. R. A. S. C. B (N. S), Vol XIII, 1969. பக் 43 - 63
- 102 மேற்படி.
- 103 Pathmanathan, S., The Kingdom of Jaffna, (Colombo),
1978, ப. 27.
- 104 மேற்படி.
- 105 மேற்படி.
- 106 Culavamsa, மே. கூ. நூல். அதி. 50, வரி. 12 - 16.
- 107 Godakumbura, C. E., Ins. No. 24. Tamaravaya Pillar
Inscription, Epigraphia Zeylanica, Vol. 5, 1966,
- 108 Godakumbura, C. E. In. No. 32, 'Sigiriya Pillar
Inscriptions of Mahapa Kassapa', Epigraphia Zeylanica
Vol V, 1966, பக். 345 - 355. Godakumbura, C. E.,
In No. 33, Ingimitiya Pillar Inscription of Mahapa
Kassapa, Epigraphia Zeylanica Vol. V, பக். 355 - 365.
- 109 Indrapala, K., மே. கூ. க. 1969.
- 110 மேற்படி.
- 111 Bryce Ryan, Caste in Modern Ceylon The Sinhalese
system in transition, (New sersey), 1953.
- 112 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 7, வரி. 57 - 58.
- 113 Sonasundara Bharatiar, S., Chera Kingdom and Cheras
of Yore, (Madurai), 1979.
- 114 Paranavitana, S. மே. கூ. நூல், 1959 அதி. 6.
- 115 சிதம்பரனார், அ., மே. கூ. நூல், 1972.
- 116 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1970.
- 117 மேற்படி, கல். இல 83, 289, 487, 643, 744, 1142, 1161
1202.

- 118 Kanagaratnam, D: J., Tamils and Cultural Pluralism
in Ancient Sri Lanka, Pilimatalawe, (Sri Lanka), 1978
- 119 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1970. கல். இல. 355.
- 120 சிற்றம்பலம் சி. க., மே. கூ. க. 1988 - 89., பக் 21 - 38.
- 121 மணிமேகலை, மே. கூ. நூல், அதி. 25, வரி. 178 - 203.
- 122 மே. கூ. நூல், அதி. 25, வரி. 124 - 127; அதி. 14, வரி.
79 - 84
- 123 பட்டிபாலை, மே. கூ. நூல், வரி 190 - 191
- 124 Karumatillha, P. V. B., 'Early Sri Lankan Society
Some reflectionsoon caste, Social groups and ranking
Sri Lanka Journal of the Humanities, 1983 - 84. Vol
9 - 10, Nos. 1 & 2, பக். 108 - 143.
- 125 Mahalingam, T V. Early South Indian Palaeography,
(Madras), 1974. பக். 130 - 135.
- 126 Srisena, W. M., Sri Lankas commercial relations with
the outside world from earliest times to 8th century A. D.,
'The Sri Lanka Journal of South Asian Studies' Dec. 1980
பக். 12 - 31.
- 127 Paranavitana, S. Ins. No 16. 'A Revised edition of Badulla
(Horabora) pillar Inscription' Epigraphia Zeylanica, vol.
V, 1966. பக். 177 - 195.
- 128 குறுந்தொகை, மே. கூ. நூல், செய். 34
- 129 perera, B. J., The foreign Trade and Commerce of
Ancient Ceylon - Forts of Ancient Ceylon' The Ceylon
Historical Jourhal Vol. I, No. 2. Oct 1951. பக் 109 - 119
- 130 திருக்கேதீச்சரத் திருப்பதிகம், காஞ்சிபுரம், வச்சிரவேலு முத
லியார். க. தெளிவுரை வித்துவான் சுப்பையாபிள்ளை ந.
விளக்கவுரை (வெளியீடு) யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுத் தமிழ்
நூற் பதிப்பு வீற்பனைக் கழகம், (யாழ்ப்பாணம்), இரண்
டாம் பதிப்பு, 1972.
- 131 Caswell John and Martha Prickett, 'Mantai 1980' A
Preliminary investigation, Ancient Ceylon, No. 5, 1984
பக். 3 - 68
- 132 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 7, வரி. 5 - 6.
- 133 Sitrapalam, S. K., The Urn burial site of Pomparippu
of Sri Lanka - A Study Ancient Ceylon, (Vol. 2, No.
7, 1990 பக். 263 - 297.

- 134 அழைவர்ப்புநிறைப் பொறுப்பையிருந்த ம. பொ. செல்வரத்தினத்தின் தசில்கள்
- 135 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை மே. கூ. நூல், ப. 6.
- 136 கைவியமாலை, மே. கூ. நூல், வரி 10 - 15. வைபவமாடல் மே. கூ. நூல், செ. 17.
- 137 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், ப. 6.
- 138 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 10, 102.
- 139 Sitrapalām, S. K., 'The Brahmi inscriptions as a source for the study of Puranic Hinduism in Ancient Sri Lanka' Ancient Ceylon, Vol I, No 7, 1990, பக். 285 - 309
- 140 Mahavamsa Tika (ed) Malalasekara, G. P., (Lond., 1935, ப. 685
- 141 Dathavamsa, (ed), Law, B. C. (Lahore)' 1925, ப. 42
- 142 Culavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 41, வரி 80; அதி. 57, வரி. 4 - 11
- 143 மேற்படி, அதி. 48, வரி 143 - 144, 23, அதி 51, வரி 65 - 67
- 144 Paranavitana S., 'Inscriptions on the stone canoe within the citadel Anurādhapura, Epigraphia Zeylanica, Vol. III, 1928 - 1933, பக். 221 - 225.
- 145 இந்நிரபாலா, கா., 'இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை' (கொழும்பு), 1970.
- 146 புஷ்பரத்தினம், ப., இலங்கைச் சிற்பங்களில் தென்னிந்தியக் கலையின் செல்வாக்கு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக முதுமானிப் பட்டத்திற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை 1988, பக். 300 - 338.
- 147 மே. கூ. க. பக். 335 - 338.
- 148 புஷ்பரத்தினம், மே. கூ. க. 1988, பக். 321 - 325
- 149 மேற்படி, பக். 334 - 335.
- 150 மேற்படி, பக். 333 - 335.
- 151 இந்நிரபாலா, கா., 'ஆதி இலங்கையில் இந்து மதம்' வைரவிழா நினைவு நிலை ஐயரத்தினம் உருவச்சிலை திறப்பு விழாச்சிறப்பு மலர், (தெல்லிப்பழை), 1978, பக். 15 - 16
- 152 மேற்படி.
- 153 புஷ்பரத்தினம், ப., மே. கூ. நூல், 1998.
- 154 மட்டக்களப்பு மான்மியம், மே. கூ. நூல்;
- 155 Paranavitana, மே. கூ. நூல், 1959, பக். 292 - 298.

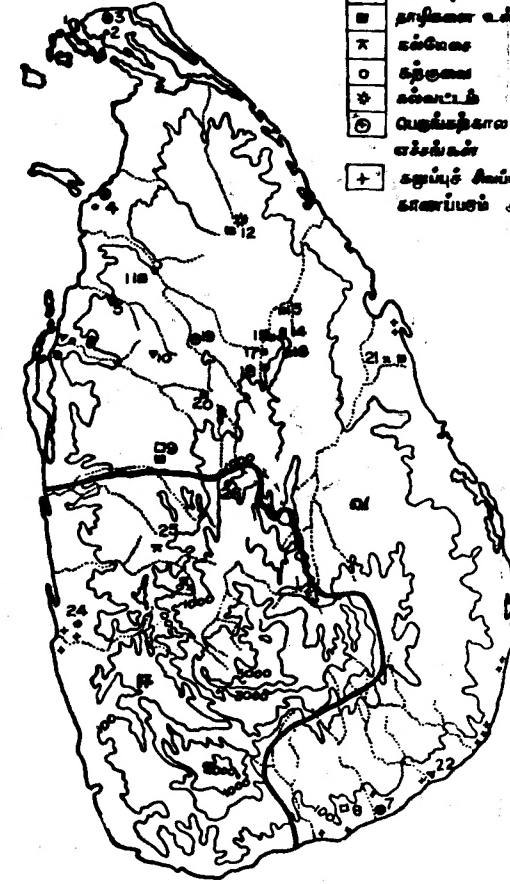
வரலாற்றுதயகாலக் குடியேற்ற மையங்கள்

பழச்சின்ன வகைகளும் அடக்க முறைகளும்

- காரைநகர்
2 ஆனைக்கோட்டை
3 கந்திரோடை
4 மாந்தை
5 நெக்கம்
6 பொம்பியியு
7 அக்குறுகொட
8 முக்கொடை
9 பிள்ளை
10 கரம்பிக்குளம்
11 அலுத்தொம்பு
12 மாமருவ
13 தமனெல்ல - கொடல்
14 வாழ்கடுவ
15 குருகல்விள
16 கொக்கி
17 திருவெல
18 ரம்பாவெல
19 அனாராதபுரம்
20 மச்சாநகம்
21 கதிரவெளி
22 கதிர்காமம்
23 கல்அத்தார
24 மக்கேலிநா
25 படனிகம்பொலை
26 கியக்காடு

வலையப்பிரிவுகள்

- வ வரலாட் வலையம்
ந - நரவலையம்

அளவுத்திட்டம் : 1 செ.மீ. : 32 கி.மீ.

